

LUCRAREA MEȘTERULUI

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Și pentru că inimile noastre sunt plecate înaintea lui Dumnezeu, aș vrea să știu câți dintre cei prezenți aici au vreo cauză și doresc să i-o amintească lui Dumnezeu. Ridicați mâna, vă rog.

Acum, gândiți-vă în liniște la cauza voastră, pentru că ne vom ruga.

Doamne Isuse, Tu, Cel care ești Izvorul nesecat al Vieții, ești rugat să vii astăzi printre noi ca să ne cureți de orice necredință și de păcat, astfel încât să putem sta în prezența Ta conștienți că avem mare nevoie să fii între noi. Recunoaștem că suntem păcătoși și că nu suntem vrednici să primim binecuvântările Tale, dar prin faptul că Tu ai venit și ai luat păcatele noastre asupra Ta, iar sângele Tău este aici ca să facă ispășirea, nu noi suntem aceia care stăm în prezența lui Dumnezeu, ci El, iar glasul nostru răsună prin sângele Lui care vorbește pentru noi.

O, Dumnezeule, Te rugăm să ne cureți inimile de orice păcat și necredință. Dă-ne ceea ce ne dorim, pentru că avem o singură dorință: să Te slujim pe Tine.

Prin încercările și suferințele de care ne lovim în această lume, știm că El a spus: „Nu vă mirați când veți trece prin aceste încercări!” De ce aceasta? Pentru că ele sunt numai spre binele nostru, spre desăvârșirea noastră, ca să ne conducă spre Locul pe care ni l-a făgăduit.

Omenirea a trecut printr-un lung timp secetos, de aceea, dorim ca Tu să pregătești bărbați neprihăniți și sfinți, purtători ai acestei Evanghelii depline, care să ducă mântuirea Ta până la marginile pământului.

Îți mulțumim pentru toate acestea, Doamne... Te rugăm să ne ajuți ca niciodată să nu facem ceva contrar voii Tale, ci ajută-ne să ne apropiem tot mai mult de Tine.

Atunci când greutățile sunt mari și nu mai putem înainta, ridicăm mâinile spre Tine și strigăm după ajutorul Tău. Ascultă-ne, Doamne, din cerul Tău și vindecă-ne! Ridică-ne din nou pentru Împărăția Ta. Binecuvântează Cuvântul Tău din dimineața aceasta, Doamne, pentru că Cuvântul Tău este Adevărul.

Noi stăm cu toții aici, în biserică, și ne rugăm pentru fratele Neville, pentru fratele Capps, pentru fratele Collins și pentru toți ceilalți lucrători și credincioși prezenți. Noi ne rugăm pentru diaconi și pentru laici și la fel pentru musafiri. Fă, Doamne, ca

această zi să rămână pentru multă vreme în amintirea noastră, pentru că Tu ești prezent în mijlocul nostru.

În dimineața aceasta, noi suntem cuprinși de o sete puternică, Doamne. Aceasta dovedește faptul că deși această adunare a fost anunțată de puțin timp, adunarea este plină până la refuz. Noi știm că toate lucrurile au un scop bine determinat. Fie ca Planul Tău să se împlinească, Doamne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos din Nazaret. Amin.

Este minunat că putem sta aici. M-am gândit că vom fi puțini, pentru că nici eu nu am fost sigur că voi veni în mijlocul vostru.

Noi tocmai am sosit din Philadelphia, și mă pregăteam să plec în Arizona pentru o înmormântare. Este vorba de un bun prieten de-al meu: căpitanul Jim Mosely, un bărbat tânăr, un frate scump și credincios, care s-a întors de puțin timp la Domnul. El este unul din cei trei frați Mosely și s-a prăbușit cu avionul. Echipele de salvare s-au luptat zece ore cu focul ca să ajungă la el, dar fratele era mort. Avea doar douăzeci și opt de ani și a lăsat în urma sa soția de douăzeci și șase de ani și trei copilași mici, cel mai mare având doar șapte ani. Este foarte trist... Ei au fost nevoiți să-l înmormânteze a doua zi după ce l-au dus acasă, pentru că nu a mai putut fi ținut. Din cauza aceasta nu voi merge acolo, ci am trimis doar o telegramă în care am scris ce aș fi vrut să spun la înmormântarea fratelui Mosely.

Uneori, noi nu putem înțelege de ce este îngăduit să se întâmple unele lucruri, dar Cel care conduce toate lucrurile este Domnul, și El procedează în așa fel încât la urmă totul este bine.

În dimineața aceasta, noi suntem în slujba Domnului și ne încredem în El, deoarece știm și credem că tot ce face El este bine. Indiferent ce va face sau ce va spune, știm că totul este spre binele nostru. Așa a făgăduit El și noi știm că așa va fi. Uneori lucrurile sunt atât de încurcate încât nu mai înțelegem nimic, dar credem pentru că știm că acesta este Adevărul. Pentru noi, Biblia este Dumnezeu în formă de litere.

Noi suntem la sfârșitul timpului și trebuie să ne ancorăm credința pe ceva. Dacă cineva dintre noi vrea să aibă un câștig material și dorește să ajungă bine, ce va face la sfârșit cu toate acestea? Cu ce ne vor ajuta aceste lucruri la sfârșitul vieții? Vedeți voi? Bani sunt un mijloc de schimb, dar cu ei nu vom putea cumpăra Viața veșnică.

Numai Dumnezeu are Viața veșnică.

Existența noastră de aici este un fel de negativ, iar dacă există un negativ înseamnă că există și un pozitiv. Înțelegeți? Pozitivul este acela care face posibilă existența negativului. Aceasta este la fel ca în cazul fotografiei. Lumina străbate lentila, care reflectă imaginea dorită, aceasta fiind reținută apoi pe hârtia fotografică. Vedeți, ca să existe negativul de pe film, mai întâi trebuie să existe ceva real.

Tot așa, dacă viața aceasta reprezintă negativul, înseamnă că undeva există pozitivul, care a fost străpuns de lumină reflectând imaginea precisă. Noi suntem negativul, dar undeva există realitatea acestei imagini. Dacă ceea ce spun nu este adevărat, înseamnă că sunt cel mai înșelat om din lume, pentru că mi-am pierdut viața degeaba. Eu știu însă, fără nici o umbră de îndoială, că undeva este o realitate. Acesta este motivul pentru care ne aflăm în locul acesta.

Când văd că printre noi se află frați din toată țara, deși această adunare a fost anunțată în ultima clipă, mă simt foarte mic în fața lor. Mulți dintre ei vin de la sute de kilometri ca să petreacă câteva minute în prezența lui Dumnezeu.

O femeie bolnavă a spus zilele trecute: „Spuneți-mi unde s-a dus slujitorul lui Dumnezeu și lăsați-mă să-l urmez, pentru că știu că dacă voi face aceasta, mă voi vindeca.”

Dacă oamenii au o asemenea încredințare și dacă noi suntem cu adevărat reprezentanții lui Hristos, ce va urma? Da, **noi trebuie să fim foarte conștiincioși chemării Sale, pentru că altfel am putea să-i înșelăm pe oameni cu ceva fals și prin aceasta să fim distruși nu numai noi înșine, ci și cei care ne urmează!**

Acesta este motivul pentru care eu nu pot să vă îndrept spre nici o confesiune religioasă sau spre ceva asemănător și există un singur lucru în care am credință. **Credința mea este zidită pe un singur lucru și anume: pe Cuvântul lui Dumnezeu.**

Dacă aveți încredere în mine, urmați ceea ce spun, pentru că eu cred și vorbesc cuvintele Bibliei. Noi facem multe greșeli, dar El este Viața; El este Cuvântul și în El nu este nici o greșeală.

Cred că în dimineața aceasta am să vă țin puțin mai mult. Când am înțeles că voi veni în locul acesta, m-am gândit că fratele Neville mă așteaptă ca să aduc un mesaj, și rugăciunea mea este ca Domnul să-Și reverse bunătatea Sa peste noi în așa fel încât să ne amintim mereu de această zi.

Facă Domnul ca harul și binecuvântarea Sa să se odihnească peste noi.

Ieri seară am fost în vizită la un frate bolnav – este vorba de Bill Dauch. (Nu-l văd printre noi în dimineața aceasta). Oare nu a venit? Ba da, este aici.

Privindu-l, mă gândeam că este un mare har ca un bărbat de nouăzeci și unu de ani să mai pășească peste munți înzăpeziți și pe drumuri înghețate. Dumnezeu este plin de îndurare cu el. Dacă ar fi vrut, el ar fi putut să stea acasă liniștit și să-l lase pe servitori să-i îmbroșeze aerul din cameră. Dar acest om a trăit un lucru minunat: el este un bărbat născut din nou. Când se întâmplă așa ceva cu un om, în inima lui intră Ceva care face ca întreaga lui ființă să se concentreze asupra unui singur lucru: să fie acolo unde se adună frații.

Și mă întreb: Dacă eu sunt gura prin care vorbește Dumnezeu, cum aș putea înșela un astfel de om? Mai bine aș muri! Oh, dorința mea este să spun numai Adevărul Biblic, care este Cuvântul lui Dumnezeu, și nu fac decât să repet ceea ce a spus El.

Acum aș vrea să citim ceva din Biblie. Dar mai întâi vreau să vă spun că dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta vom avea Cina. Deci, frații care locuiesc prin împrejurimi să nu uite că în seara aceasta vom avea Cina Domnului. Desigur, cei care vin de departe trebuie să plece pentru că mâine vor merge la lucru.

Și mai am ceva: eu aștept să primesc o invitație din Africa. Oficialitățile nu vor să mă lase să intru ca misionar, de aceea încerc să merg altfel (este vorba de Kenya, Uganda și Tanganica). Bisericile nu sunt de acord ca eu să vestesc Evanghelia decât așa cum vor ele, dar eu nu pot accepta așa ceva. N-aș putea să fiu un fățarnic și să accept condițiile lor până când ajung acolo, iar apoi să le spun: „Nu, domnilor, eu nu pot predica decât ceea ce-mi pune Dumnezeu pe inimă și nimic altceva!”

Vedeți, ei știu că nu pot predica ceea ce vor – mă refer la botezul în numele „sfintei treimi” și la alte lucruri de felul acesta. Nu, eu nu pot vorbi așa ceva, și atunci de ce să mă cert cu ei? Nu!

Sunt invitat în Africa de fratele Boze, care va ține acolo o mare întrunire. Dorința lui este să lăsăm ceva din Lumina zilei, adică din ceea ce credem noi. Acesta este motivul pentru care el mă invită la o vânătoare în Africa. Dacă se va aproba, voi putea intra în aceste țări ca să merg la vânătoare.

Eu am fost acolo cu un prieten din Chicago, care lucrează în Africa. El este medic. Și dacă voi reuși să intru în felul acesta, fratele Boze va spune: „Printre noi se află fratele Branham, care a venit la voi. Ne permiteți să ținem o adunare?” Odată ajuns acolo, ei nu mă vor mai putea opri să aduc Mesajul. Acesta este planul nostru și dacă Domnul ne va ajuta, îl vom duce la îndeplinire. Totul este în mâinile Lui, iar dacă nu vom reuși, vă voi spune.

Apoi, dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să vorbim și despre cele șapte Trâmbițe, ceea ce înseamnă un mesaj adus în opt zile. Dorința mea este ca acest mesaj să nu fie adus în Tabernacol, ci să închiriem un auditoriu mai mare.

Noi zidim și un nou auditoriu. El se va înălța exact pe locul unde L-am văzut pentru prima dată pe Domnul Isus într-o viziune.

Voi știți că atunci când L-am văzut, El privea spre Răsărit. Eu v-am povestit aceasta atunci când eram un tânăr predicator și m-am rugat pentru tatăl meu. Atunci L-am văzut pentru prima dată și eu m-am apropiat de El, m-am plimbat în jurul Lui și L-am privit, iar El Și-a întors capul spre mine și m-a privit fără să spună nimic. Am continuat să mă plimb în jurul Lui și am ajuns lângă tufele de spini. La un moment dat, L-am strigat pe nume: „ISUS!”, iar atunci El m-a privit și mi-a întins mâna. Aceasta este tot ce-mi amintesc. Când m-am întors acasă era deja ziuă.

Astfel, poate că Domnul mă va lăsa să predic acele Trâmbițe acolo. Să se facă însă voia Sa, oricare ar fi aceasta.

Acum haideți să deschidem Bibliile la **Isaia 53**.

Nădejdea noastră este că Dumnezeu va binecuvânta efortul pe care l-am făcut cu puterile noastre slabe, de a ne aduna în locul acesta.

Noi tocmai am sosit din Philadelphia, unde am participat la o evanghelizare a comercianților creștini ai Evangheliei depline. Acolo am auzit tot felul de mărturii.

Când ne-am întors, eram în mașină împreună cu Billy Paul, Rebeca și Betty, fiica mai mica a fratelui Collins. Deodată parcă am fost lovit de ceva și atunci Betty,

care era trează, a observat că opresc mașina și-mi notez ceva.

Așa am ajuns la textul despre care vreau să vorbesc în dimineața aceasta.

Aș dori să ne ridicăm în picioare, în semn de respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu, întrucât vom citi din **Isaia 53.1-12**:

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? (Observați că de la început se pune o întrebare).

El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirea, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui: dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El a fost luat prin apăsare și judecată: dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că fusese șters de pe pământul celor vii și lovit cu moartea pentru păcatele poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi; și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o neleguire și nu se găsisse nici un

vicleșug în gura Lui.

Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.

Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”

De aceea îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.”

Tată, Dumnezeul nostru, Cuvântul Tău este o Candelă, o Lumină care luminează calea credinciosului, o Lumină care ne duce în prezența lui Dumnezeu și aceasta pentru că o purtăm în mână ca pe o candelă.

Tu ne-ai dat destulă Lumină ca să putem vedea de la început până la sfârșit, dar noi umblăm prin credință, ca printr-o pădure întunecoasă, iar Lumina luminează doar pasul următor. Cu toate acestea, noi vedem calea cu claritate chiar dacă mergem în sus; trebuie doar să urmăm Lumina Ta.

Fă ca această Lumină să strălucească peste Cuvânt și să ne călăuzească cu fiecare pas tot mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta, Tată, în Numele lui Isus. Amin.

Ocupați loc.

Tema despre care mă simt îndemnat să vorbesc astăzi este **LUCRAREA MEȘTERULUI** sau **Capodopera**.

Poate vi se pare ciudat faptul că folosesc aceste versete care descriu suferința și disprețul prin care a trecut acest Fiul, acest Rob desăvârșit al lui Dumnezeu, și-l folosesc ca text de bază pentru o temă atât de mare cum este **Lucrarea Meșterului**. Da, este cu adevărat ciudat.

Și pentru că vreau să aduc această temă, gândurile mele se întorc cu vreo câțiva ani în urmă. Trebuia să plec la Forest Lawn, California, puțin mai încolo de Los Angeles, unde fusesem invitat să vizitez mormântul lui Mc. Pherson de la Aimee Semple, care a întemeiat mișcarea „Patru unghiuri”.

M-am dus la mormântul acelei femei cu toate că nu aveam aceleași păreri pe care le avusese ea și deși în inima mea nu eram de acord ca o femeie să fie predicator, am păstrat un moment de reculegere pentru ceea ce a făcut ea în momentele de grea cumpănă. Un alt motiv pentru care am mers acolo, a fost că fiul ei era prieten bun cu mine – este vorba de Rolf McPherson.

Fiind însoțit de un grup de predicatori, am plecat să vizitez localitatea care păstrează ca mărturie a grelelor prigoane prin care au trecut creștinii, cenușa trupurilor lor arse. Cenușa lor este păstrată într-o cutie care se află lângă zidul monumentului. Înăuntrul bisericii se află câteva picturi, printre care și una cu Cina cea de taină. Bolta clădirii este făcută din oglinzi care reflectă unele lucruri datorită razelor soarelui care intră pe geam.

Când se adună în acea biserică pentru a sluji Domnului, oamenii stau până când se întunecă, iar după aceea pleacă acasă. Acolo serbează și Cina Domnului.

Femeia despre care vă vorbesc este ultima care știa cum trebuie mutată oglinda aceea pentru a obține acele tablouri. Acest meșteșug s-a moștenit din generație în generație, iar ea a fost ultima. Ea era aceea care fixa tabloul, dar când a vrut să fixeze oglinda unde era Iuda Iscarioteanul, aceasta s-a spart.

Atunci ea a spus: „Poate că Domnul nostru nu vrea ca vrăjmașul Lui să fie alături de El. Dacă oglinda se sparge din nou, lăsăm tabloul necompletat”, ceea ce s-a și întâmplat, iar atunci când Iuda a fost scos, tabloul a putut fi realizat. Bineînțeles că aceasta a fost o minune.

Dar ceea ce m-a interesat cel mai mult la Forest Lown, a fost sculptura lui Michelangelo, Moise.

Deși aceasta este numai o copie a originalului, este o mare Capodoperă.

Când am stat în fața acelei statui și am privit-o, m-am simțit foarte pătruns de acel chip. Era ceva ciudat, parcă avea ceva deosebit în sine.

Mie îmi place foarte mult arta și cred că Dumnezeu este în artă. Cred că Dumnezeu

este în muzică, în natură, etc. Cred că El este pretutindeni și că tot ce este contrar originalului este un fals, o perversiune. Dumnezeu este în dans, dar nu în dansurile acestea omenești, ci dacă fiii și fiicele Lui sunt în Duhul, pot dansa prin Duhul.

Pentru ca Michelangelo să poată executa această Capodoperă, a dăruit tot ce era mai bun în el; și-a dăruit o parte din viață, pentru că a lucrat la ea timp de câțiva ani, iar atunci când a fost gata, l-a consacrat.

Când a început să lucreze la această capodoperă, nimeni nu putea să vadă nimic altceva decât un bloc mare de marmură care aștepta să fie cioplit. Dar artistul vedea deja totul dinainte în mintea sa.

Poate unii l-au întrebat: „De ce cioplești blocul acesta de marmură?” Desigur, pentru ei totul părea o prostie, ceva fără sens, dar sculptorul avea o viziune; ochiul lui duhovnicesc vedea un tablou, o capodoperă. Acesta este motivul pentru care a început să cioplească acel bloc de piatră cu dalta și ciocanul.

Dar pentru a realiza ideea văzută, el a trebuit să înceapă corect și să păstreze tot timpul înaintea ochilor chipul văzut. Înțelegeți?

El nu putea începe de oriunde și să spună: „Voi face așa și așa... sau, nu, voi face aceasta și cealaltă...” ci trebuia să plece dintr-un anumit punct, după un plan bine stabilit.

Acest plan plutea tot timpul înaintea ochiului său duhovnicesc și nu putea să se depărteze nici o clipă de el.

Vedeți, ca să poată executa lucrarea, trebuia să-l aibă în mintea sa deoarece nu posedea nici o fotografie a lui Moise, nici o descriere sau o copie care să-i arate cum a arătat el.

Un sculptor adevărat lucrează sub inspirație, la fel ca un poet adevărat sau ca orice compozitor adevărat.

Totul vine prin inspirație și desigur, Michelangelo a putut să vadă cum a arătat Moise în realitate, prin inspirație, apoi l-a sculptat conform inspirației primite. Astfel, a luat blocul de marmură și a început să-l pregătească și să-l cioplească, apoi l-a șlefuit până când totul a fost identic cu inspirația primită.

Și când totul a fost gata, când a terminat de șlefuit și ultima părțică, a stat și l-a

privit. Ochii statuii aveau o privire perfectă, părul, barba, totul era conform viziunii primite. Michelangelo s-a dat trei pași înapoi și a început să-l privească cu atenție. Mă gândesc că trecuseră deja mulți ani de când începuse lucrarea, timp în care a avut în continuu înaintea ochilor imaginea acelu chip.

Gândiți-vă! Să păstrezi atâția ani în minte viziunea primită și să faci chipul întocmai cum l-ai văzut la început! El a avut o singură dată acea viziune, după care a trebuit să execute lucrarea conform celor văzute. Da, a trebuit să cioplească acel bloc de piatră și să scoată din el chipul văzut la început.

Și în dimineața când lucrarea a fost încheiată, el stătea și o admira ținând încă ciocanul în mână. Deodată a venit însă peste el inspirația și, în viziune, în fața lui stătea parcă însuși Moise în trup.

Ce a văzut Michelangelo? Doar imaginea chipului și a trăsăturilor lui Moise, o închipuire, iar acum avea înaintea lui sculptura finalizată; ceea ce purtase în inima lui ani de-a rândul.

El vedea acum rodul ostenețelor sale, a îndelungatelor ceasuri de meditație, a chinului și istovirii sale, căci trecuse peste toate și sacrificase totul urmând tot timpul imaginea viziunii lăuntrice.

Și acum, când lucrarea era gata, fiind încă cu ciocanul în mână, el a făcut câțiva pași înapoi ca s-o privească încă o dată și s-o compare cu viziunea pe care o avusese cu ani în urmă. Examinând-o cu atenție, detaliu cu detaliu, artistul a fost cuprins de o bucurie atât de mare încât a lovit-o cu ciocanul strigând cu putere: „VORBEȘTE!” Lovitura aceea a vătămat lucrarea chiar deasupra genunchiului drept, la aproximativ cincisprezece centimetri. (Eu am măsurat distanța cu palma).

O, după atâta trudă, când opera era gata, când viziunea lui devenise realitate, inspirația a venit atât de puternică peste el, încât a crezut că acea statuie trebuia să vorbească de parcă ar fi fost vie! De aceea a lovit-o și a strigat: „VORBEȘTE!” iar în locul unde a fost atinsă de ciocan, statuia este vătămată.

Pentru mine, această lucrare a devenit o capodoperă numai după ce a fost lovită. Poate alții sunt de părere că valoarea sculpturii a scăzut prin acea vătămare, dar după părerea mea tocmai acea lovitură i-a dat valoare. De ce? Pentru că după atâția ani de trudă și osteneală, lucrarea a dovedit că efortul depus nu a fost zadarnic. Statuia era atât de desăvârșită încât privind-o, Michelangelo nu a putut

să se stăpânească și a lovit-o spunând: „VORBEȘTE!” Privind-o, el a văzut că a fost capabil să aducă viziunea la realitate, realizând-o întocmai cum i se arătase în viziune; a văzut că a realizat ceva ce era în afara oricărei logici, ceva neobișnuit, ceva deosebit.

Dacă Michelangelo s-ar fi gândit ce se va întâmpla prin faptul că lovește lucrarea, nu ar fi făcut niciodată acel lucru, dar el nu s-a gândit la urmări. Ceea ce l-a determinat să lovească statuia a fost inspirația care a venit peste el punându-l față în față cu realitatea desăvârșită.

Vedeți, când și-a văzut visul împlinit, desăvârșit, nu s-a mai gândit la oboseala îndurată, nici la nopțile de veghe, nici la anii trăiți într-o izolare totală de restul lumii pentru a realiza acel ideal. Poate că uneori mânca doar o bucată de pâine, în timp ce cu cealaltă mână șlefua statuia.

Și iată că acum închipuirea lui a devenit realitate; negativul era pozitiv, iar aceasta l-a făcut să-și lovească lucrarea și să strige: „VORBEȘTE!”

Pentru mine, acest gest a fost dovada reușitei lucrării sale, a calității operei realizate. Când a văzut reușita sa, Michelangelo s-a bucurat atât de mult încât și-a lovit lucrarea cu ciocanul și a strigat: „VORBEȘTE!”

Privind acea capodoperă, m-am gândit la orele petrecute de acest bărbat lângă acel bloc de marmură pentru realizarea ei. Mi s-a spus că a lucrat mulți ani la ea, dar în final și-a atins scopul propus.

Pentru mine această sculptură este o mare capodoperă, dar acum aș vrea să încheiem capitolul Michelangelo și să deschidem un alt capitol în care vom vorbi despre marea Sculptură, despre Cel Atotputernic, care a avut în gândul Său tot ce va exista, încă înainte de a fi lumea și înainte de-a fi puse temeliiile ei. Atunci El a vrut să-l creeze pe om după chipul Său; a vrut să facă o realitate care să pășească înaintea Sa întocmai ca în viziunea din gândul Său.

Ceea ce-L deosebește de Michelangelo este exprimarea Duhului Său, pentru că Dumnezeu a dorit să-l creeze pe om după chipul Său.

Așa și-a închipuit lucrarea acest mare Sculptor și noi vedem că El a creat diferite lucruri materiale – poate că prima dată a făcut peștii, apoi păsările, apoi târâtoarele de pe pământ – într-un cuvânt, toate lucrurile pe care le-a adus la

existență. El Și-a împlinit întocmai gândurile, deoarece Dumnezeu nu este ca omul; El nu este ca un simplu sculptor care își caută un model după care să-și facă lucrarea.

Dumnezeu este Sculptorul lucrurilor veșnice, care aduce la viață ceea ce a văzut în gândurile Sale. El a putut să creeze minereurile punând în ele calitățile dorite, după care le-a dat forma pe care a vrut s-o aibă.

Mai întâi, El a creat ființele simple și mici de pe pământ, după care a mers spre cele superioare și mari, ca de exemplu: leul, ursul, tigru, etc. sau spre formele de viață mai superioare, cum ar fi maimuța.

Toate acestea au fost în gândul Său, dar nu au venit la existență cum spun oamenii: evoluând unele din altele, ci toată creațiunea a fost înfăptuită de Dumnezeu, după un plan bine conceput mai dinainte, și a culminat cu o capodoperă, cu o lucrare desăvârșită: OMUL.

Când l-a făcut pe om, Dumnezeu a putut să vadă că la înfățișare este ca El însuși. Când l-a privit pe acel om, Dumnezeu a văzut reflectarea propriului Său chip, fiindcă a reușit să aducă la existență ceea ce era în gândurile Sale, adică un om după chipul Său.

Și așa vrea să mai adaug ceva:

După ce l-a făcut pe om, Dumnezeu a văzut că unele lucruri nu erau chiar bune, și anume: faptul că omul era singur. Astfel, omul creat după chipul lui Dumnezeu trăia și locuia singur pe pământ. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să-i dea omului o mică lovitură în partea stângă, și să ia de acolo bucata care avea să fie ajutorul omului: pe femeie. Din momentul acela omul nu a mai fost singur, ci a avut pe cineva alături de el.

Vedeți, aceasta este marea capodoperă a lui Dumnezeu.

Și așa cum fiecare sculptor poate să își ia capodopera, așa a luat-o și El.

Mai întâi, Dumnezeu a creat o capodoperă care să semene cu El Însuși, dar când a văzut că această capodoperă este singură, ca El Însuși, a lovit-o în coastă și a scos un ajutor pentru om.

Apoi, ca să-i unească pe cei doi, asemenea unui mare sculptor, Dumnezeu i-a luat

și i-a pus într-un cadru plăcut. De ce? Pentru că nici un meșter nu face o lucrare mare ca apoi s-o pună undeva la marginea drumului, nici n-o ascunde în spatele unor clădiri înalte. Sau cum spune Domnul: „*oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc.*” (Matei 5.19).

Dacă noi suntem capodopera lui Dumnezeu, El nu ne va ascunde undeva la marginea drumului, ci va trebui să răspândim Lumina Sa.

În concluzie, noi vedem că după ce a creat această capodoperă, Dumnezeu a așezat-o în cel mai frumos loc de pe pământ: în Eden.

Cât de fericit a fost El când a văzut că lucrarea Sa de Meșter a reușit!

Apoi citim că după ce a săvârșit această lucrare, fiind foarte mulțumit de capodopera Sa, Dumnezeu S-a odihnit.

Acum nu uitați că, după părerea mea, cel mai important lucru din lucrarea Sa de Meșter constă în faptul că asemenea lui Michelangelo, care a lovit statuia lui Moise, Dumnezeu Și-a lovit lucrarea pentru a scoate afară mireasa. Și după ce a făcut aceasta, El Și-a așezat capodopera în Eden.

Cât de minunată era ea! El a fost atât de bucuros încât S-a odihnit. Dumnezeu Și-a zis: „Am să mă odihnesc!” Dar în timp ce Se odihnea având încredere în lucrarea Sa de Meșter, a venit vrăjmașul și a găsit-o. Prin amăgire, el a reușit să intre și a vătămat capodopera lui Dumnezeu ducând-o în cădere.

Acum voi încerca să fiu atent la ceas, pentru că l-am rugat pe nepotul meu, Mike, să mă atenționeze după treizeci de minute, dar el nu spune nimic. Voi mai continua puțin, dar voi încerca să mă încadrez în timp.

Acum fiți atenți la această lucrare a Meșterului. Satana s-a apropiat de ea, spărgând zidul, și a vătămat-o. Acum aș vrea să vă explic mai amănunțit cum a reușit Satana să facă aceasta.

Zidul care înconjura Capodopera era Cuvântul lui Dumnezeu. El a așezat lucrarea Sa într-o Cetate care era Cuvântul Său, dar Satana a reușit s-o vatăme. Partea luat din original, a ieșit înafara zidului și i-a dat Satanei prilej s-o murdărească. Voi știți ce cred eu cu privire la lucrul acesta, de aceea nu este nevoie să-l mai explic încă o dată.

Important este că lucrarea Meșterului a fost zădărnicită. Dar când marele Sculptor a văzut prăbușirea familiei Sale, a lucrării Sale de Meșter, nu a fost de acord s-o lase trântită la pământ și nici să fie distrusă, de aceea S-a apropiat imediat de ea ca s-o ridice din nou. El este Dumnezeu și Dumnezeu nu Se lasă biruit. Așa se face că a început să lucreze imediat și a creat din nou un om după chipul Său.

Noi constatăm cu regret cum s-a dezvoltat și apoi a fost distrusă lumea veche, prin potop, și aceasta pentru că legământul făcut a fost legat de anumite condiții: „Să nu faci aceasta, să nu faci cealaltă...”

Dumnezeu, marele Sculptor, a văzut că omul nu este în stare să țină un legământ. Pur și simplu nu poate face aceasta. Nu există nici o cale s-o poată face.

De curând am avut o discuție cu cineva din locul acesta. Este vorba de o femeie credincioasă, care mi-a zis:

„Frate Branham, sunt o mulțime de lucruri despre care știu că sunt greșite.”

„Totul depinde de ceea ce vrei să faci tu, soră. Dacă-L iubești cu adevărat pe Domnul, vei încerca să-L slujești din toată inima și atunci toate greșelile tale vor fi ascunse în Sângele Domnului Isus.”

Vedeți? El a făcut o cale de ieșire prin care a început să-l dezlege pe om de legăturile Legii Sale care spunea: „*Dacă vei face aceasta și aceea, Eu voi face...*”

El a început acest lucru cu un bărbat numit Avraam și Legământul făcut de Dumnezeu cu el a fost necondiționat.

Vedeți, de fiecare dată când Dumnezeu a început o altă capodoperă, Satana a reușit să se apropie de ea din pricina încălcării Cuvântului, dar când a început lucrarea cu Avraam, Dumnezeu a spus: „*Eu am făcut deja totul!*” Da, El a făcut această lucrare fără condiții, fără să mai spună: „*Dacă vei face așa sau așa, Eu voi face...*” ci a zis: „*Eu am făcut deja totul!*”

El, Creatorul, era hotărât să facă această capodoperă. Din Avraam au ieșit apoi patriarhii. Ce a urmat? Dumnezeu a început reconstruirea capodoperei care a căzut.

Astfel, primul dintre patriarhi a fost AVRAAM.

Acum fiți atenți! Fiecare sculptor care face o lucrare de meșter, o așează pe un fundament (soclu) făcut de el.

Michelangelo l-a așezat pe Moise pe un fundament de marmură mare de un metru pătrat. Deci, fiecare lucrare are un fundament.

Exact așa a procedat și Dumnezeu: pentru că a început o lucrare de Meșter, mai întâi a așezat un fundament: patriarhii. Și primul care a venit în această temelie a patriarhilor a fost AVRAAM, apoi a urmat ISAAC, IACOV și IOSIF.

Ei sunt cele patru temelii.

Aici, AVRAAM este temelia credinței.

Se poate spune că există patru temelii:

- temelia credinței este AVRAAM;
- temelia dragostei este ISAAC;
- temelia harului este IACOV;
- temelia desăvârșirii este IOSIF.

Dumnezeu nu a putut să Își așeze opera nici pe prima temelie, nici pe a doua, nici pe a treia, ci doar pe cea de-a patra.

Desigur, Avraam a fost un tip spre Hristos și la fel Isaac, care întruchipa dragostea.

Avraam Îl reprezintă pe EL în credință, Isaac în dragoste și Iacov în har, pentru că „Iacov” înseamnă „înșelător”. Noi știm că el a fost chiar un înșelător, dar harul lui Dumnezeu l-a schimbat.

În ce-l privește însă pe Iosif, el a avut o singură zgârietură pe care a primit-o atunci când i-a spus tatălui său profetul:

„Când vă va chema Faraon și vă va întreba: „Cu ce vă îndeletniciți?”

voi să răspundeți: „Robii tăi au crescut vite, din tinerețea noastră până acum, atât noi cât și părinții noștri.” În felul acesta veți locui în ținutul Gosen, căci toți păstorii sunt o urâciune pentru egipteni.” (Geneza 46.33-34).

Dar când a stat în fața lui Faraon, bătrânul profet a spus: „*Robii tăi sunt păstori...*” (Geneza 47.3).

Deci el a avut numai o zgârietură. Înțelegeți? Acesta este motivul pentru care este totuși o capodoperă.

Așadar, temelia acestei capodopere a fost pusă prin patriarhi, prin credință, dragoste, har și merge spre desăvârșire.

El a început această lucrare cu mult timp în urmă, în zilele lui Moise, și a continuat-o prin proroci, cel mai mare dintre ei fiind Ioan Botezătorul. Noi știm că așa a spus Isus:

„Adevărat vă spun că dintre cei născuți din femeie, nu s-a născut nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (Matei 11.11).

De ce? Pentru că Ioan a fost acela care a prezentat Cuvântul, iar când El a venit, și-a plecat capul supus în fața Celui ce era marea Căpetenie, Capul întregului Trup. Restul Trupului a vorbit despre El, dar Ioan L-a prezentat.

Profeții au fost începutul lucrării, a trupului însuși. Ei au format Cuvântul. Nădăduiesc că înțelegeți.

Profeții au fost Cuvântul, nu Legea. Ei au fost Cuvântul legitimat care formează trupul. Nu patriarhii; profeții au fost Cuvântul.

Deci patriarhii au fost temelia lucrării, iar profeții au fost Cuvântul.

Temelia a fost pusă de patriarhi, dar trupul a fost zidit de Cuvânt, care erau profeții. Dar la urmă a venit Capul trupului, Isus Hristos.

Și când Meșterul a pus Capul lucrării Sale, am recunoscut în El Capodopera lui Dumnezeu în toată desăvârșirea ei. Noi vedem în El reflectarea desăvârșită Cuvântului, pentru că El era Cuvântul, plinătatea Cuvântului.

Isaia a spus despre El: „*Iată Robul Meu, Modelul Meu, Lucrarea Mea de Meșter pe care v-am prezentat-o prin toate epocile, Chipul Celui desăvârșit, care trebuia să vină. El stă acum chiar înaintea Mea și este desăvârșit.*”

Chipul Său L-a reflectat pe Dumnezeu, deoarece Isus spune în Ioan 14.9:

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.” Iar în Ioan 1.1 este scris: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”*

Și Cuvântul a fost scos afară să reflecte ceea ce a fost El de la început. Cuvântul era oglindirea Lui Însuși în Capodoperă. Cuvântul întrupat reflecta chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu însuși S-a reflectat prin chipul Cuvântului în chipul de OM: Capodopera.

Toți profeții au avut greșeli, deși erau o parte din El, dar la urmă a venit Capodopera, Cel desăvârșit care nu a avut nici un cusur.

El Îl reprezenta și Îl reflecta pe Creator Însuși. Chipul lui Dumnezeu de la început S-a descoperit în lucrarea Sa. Dumnezeu și Hristos erau Una, iar aceasta s-a realizat atunci când a pus Propriul Său Duh în El. Atunci chipul și Creatorul au devenit Unul. Dumnezeu și lucrarea Sa de Meșter, Capodopera Sa. Dovada desăvârșirii lucrării lui Dumnezeu a fost chipul Său: o adevărată lucrare de Meșter.

Sculptura lui Michelangelo este moartă deoarece e făcută din piatră, iar cine o privește își amintește de meșterul ei.

Cine privește însă Cuvântul întrupat Îl vede chiar pe Meșter, pe Creator, vede întruparea Lui însuși. El nu numai că ne amintește de Meșter, ci este însuși Meșterul. Când a terminat lucrarea mâinilor Sale, El a intrat în Ea.

Acesta este motivul pentru care a spus Domnul Isus: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”* (Ioan 14.9).

Prin această lucrare, El a devenit Mântuitorul desăvârșit al omului. Acest Fiu al Dumnezeului celui viu, acest chip al lui Dumnezeu, născut dintr-o fecioară, a fost atât de smerit și de desăvârșit! Marele Meșter S-a reflectat prin viața profeților, dar El a fost împlinirea tuturor profeților.

A fost atât de desăvârșit încât atunci când L-a privit, Dumnezeu L-a lovit spunând: *„Vorbește!”* El a făcut la fel ca Michelangelo care a lovit statuia lui Moise.

Poate cineva se întreabă dacă acest tablou corespunde cu adevărat lui Hristos? Să citim pentru aceasta din Marcu 9.7.

Noi știm că pe muntele proslăvirii, alături de Isus s-au aflat Moise, care reprezenta Legea, și Ilie, care reprezenta profeții, iar la un moment dat s-a auzit un Glas care

spunea din cer:

„Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!”

El a spus aceste cuvinte doar cu câteva zile înainte ca Isus să fie lovit.

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care locuiesc cu plăcere! Eu L-am modelat. Eu am lucrat patru mii de ani ca să-L prezint, iar acum este atât de desăvârșit încât Mă determină să Îl lovesc ca să vorbească. Ascultați-L, pentru că El este Cel desăvârșit! El este Lucrarea Meșterului, Capodopera!”

Nu uitați că El a fost reprezentat prin toate epocile Vechiului Testament în mod simbolic. A fost arătat tot timpul. Astfel, constatăm că El a fost Stânca din pustie, care a fost lovită: *„Eu sunt Stânca aceea din pustie.”*

Stânca din pustie era doar o piatră, nu era încă Stânca adevărată, dar Ea a urmat în mod simbolic biserica prin pustie. Prin aceasta, El a putut să dăruiască Viața celor care au primit-o. Deci, în mod simbolic, Stânca din pustie era Hristos. (1 Corinteni 10.4).

Atunci, El nu era făcut încă OM, ci exista numai simbolic.

Moise a văzut aceasta atunci când se afla pe munte. Atunci L-a văzut trecând pe lângă el și a putut spune: *„Era spatele unui OM.”*

Vedeți? Aici, Sculptorul i-a arătat lui Moise ceva care semăna cu chipul lui Hristos, o închipuire a ceea ce va fi Capodopera când va fi gata. Dumnezeu a proiectat mai dinainte, pentru Moise, o parte din Lucrarea Meșterului: spatele unui OM care a trecut prin fața lui pe munte.

Când și-a privit lucrarea, Michelangelo nu a putut face altceva decât s-o lovească și să strige: *„Vorbește!”*

Acum, cum putea să reacționeze Dumnezeu, care era marele Sculptor? Desigur, El este un altfel de Sculptor.

Când Dumnezeu l-a creat pe om după asemănarea Lui, l-a făcut atât de desăvârșit încât omul Îl reflecta întocmai pe El. Atunci Dumnezeu vorbea prin om, prin chipul lui arătând care era Planul Său.

El a vorbit și prin profeți, deoarece ei erau lucrarea Meșterului, trupul Său.

Apoi, Dumnezeu S-a apropiat de încheierea lucrării, când trebuia realizat ultimul detaliu al lucrării Meșterului: CAPUL. Când și acesta a fost realizat, El a devenit întru totul Chipul lui Dumnezeu. Dumnezeu Se reprezenta pe Sine Însuși. Apoi, El a fost lovit pentru noi și a devenit pentru noi Capodopera, Darul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Viața veșnică.

Aș vrea să nu uitați niciodată aceasta!

Timpul trece și vine seara, se apropie umbrele nopții, iar eu prezic că „Soarele se va mai roti de câteva ori, apoi această națiune se va scufunda!”

Voi știți că ieri, 04 iulie, s-a aniversat „Ziua Independenței”, zi în care Thomas Jefferson a semnat Tratatul care a adus independența națiunii americane. Istoria spune că nicăieri democrația nu a durat mai mult de două sute de ani. Acest lucru s-a petrecut la 04 iulie 1776, deci după părerea istoricilor, noi mai avem încă unsprezece ani. Va putea face poporul ceva? Nu, nu va putea! Și atunci toată istoria va putea fi aruncată la gunoi.

Privind în jur, noi putem vedea situația în care a ajuns omenirea. Vedem unde a ajuns politica. Omenirea este condamnată să se scufunde, la fel ca Titanicul. Da, ea trebuie să se scufunde! De ce? Ca să facă loc unei alte Împărății. Când se prăbușește o împărăție se ridică alta care îi ia locul. Și împărăția aceasta trebuie să se prăbușească la fel ca toate celelalte, ca să facă loc Împărăției care trebuie să vină și care nu va cădea niciodată. *„Căci primim o Împărăție care nu poate fi mutată.”* Ea nu va putea cădea pentru că noi o primim prin Chipul desăvârșit al lui Dumnezeu, Lucrarea Meșterului.

Când L-a privit, Dumnezeu a fost atât de inspirat! El L-a creat pe Isus Hristos, Mântuitorul desăvârșit, Lucrarea Meșterului. Dumnezeu a făcut aceasta ca să fie lovit El însuși, pentru că voia să ia asupra Sa propria Sa pedeapsă. Da, Dumnezeu și Hristos au devenit Unul, așa că Dumnezeu a fost lovit în Chipul (Trupul) acela.

De aceea spune Isaia 53.4-5: *„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.”*

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”

Chipul desăvârșit, Omul-Dumnezeu! Dumnezeu en-morphe, S-a schimbat din Supranatural în viziune și viziunea a fost proiectată în Chip, iar Chipul a fost lovit astfel ca Supranaturalul să poată gusta moartea. Capodopera desăvârșită a lui Dumnezeu.

Vedeți, El n-a putut face aceasta în Moise; n-a putut s-o facă nici în profeți. El n-a putut s-o facă în Isaia, care a fost tăiat cu fereștrăul și nici în profeții care au fost uciși cu pietre, pentru că El nu a putut simți moartea în ei. Toți erau numai o parte din El, dar în această lucrare desăvârșită a Meșterului, El S-a întrupat în toată plinătatea.

Vedeți, nu numai partea care a fost în Moise sau în profeți, ci întreaga Sa existență a fost pusă în această Persoană, în Isus, ca în El să poată gusta moartea pentru întreaga rasă umană.

Când Dumnezeu Și-a văzut Capodopera desăvârșită, a fost atât de entuziasmat de faptul că a devenit Mântuitorul oamenilor din toate veacurile; că El este Mijlocitorul pentru cei ce au trăit în trecut și pentru cei ce vor veni încă. Toate făgăduințele s-au împlinit în El, Desăvârșirea desăvârșirii. Toți premergătorii L-au simbolizat pe El, Răscumpărătorul înrudit care a venit și a răscumpărat familia Sa, așa cum a răscumpărat-o Boaz pe Rut.

El este Dătătorul Legii de pe Muntele Sinai, Profetul nostru din pustie, Cel de pe Muntele Carmel, Cel din singurătate, Cel ce vine din veșnicie și S-a făcut Om, Chipul desăvârșit.

Dumnezeu a lucrat prin toate epocile. Astfel, prin patriarhi, El a pus temelia lucrării Sale. Pentru aceasta, El este Acela care Și-a scos în fiecare zi poporul din diferite greutăți, ca să clădească pe ei temelia. Dar ce rușine! Ei se îndepărtau în fiecare zi de El zidind pe un cuvânt al lor, nu pe Cuvântul Său.

Atunci El a început să zidească lucrarea Sa prin profeți, în final venind Profetul desăvârșit, Emanuel, care era Temelia desăvârșită, Viziunea desăvârșită, Absolutul real, palpabil și vizibil, Meșterul Însuși.

Astfel, acum putea să ne vorbească El Însuși, pentru că El este Cuvântul. Dar ca să ne poată vorbi Cuvântul, a trebuit să vină în trup de carne, să intre în Chipul acela. În felul acesta, El ne-a vorbit și a putut fi lovit. În Chipul acela, în trupul de carne, El a mers la moarte, devenind apoi Mântuitorul desăvârșit al omenirii.

Toți premergătorii Săi din Vechiul Testament s-au aflat în El.

Cum am mai spus, nu demult, IaHVeH al Vechiului Testament este Isus al Noului Testament. Desigur.

Câți dintre cei care sunteți de vârsta mea vă mai amintiți de spălătoriile chinezești? Când au început să vină chinezii, mai întâi au apărut pe Coasta de Vest, pentru ca apoi să se răspândească și în est. Ei au venit aici din Orient și nu cunoșteau nici limba și nici obiceiurile noastre, dar spălau foarte bine hainele. Nu puteau să completeze chitanțele cu care trebuiau ridicate hainele spălate, de aceea foloseau chitanțe nescrise. Dacă cineva își ducea hainele la spălat la ei, chinezii luau câte o chitanță și o rupeau într-un anumit fel, apoi jumătate o dădeau clientului în timp ce cealaltă jumătate o păstrau ei. Când clientul se întorcea să-și ridice hainele spălate, ei cereau chitanța și o împreunau cu partea rămasă la ei: cele două bucăți trebuiau să se potrivească perfect.

Chiar dacă cineva ar fi vrut să imite acea chitanță, nu putea. Nu exista nici o posibilitate ca s-o rupă exact ca pe cea originală! Deci acea ruptură nu putea fi imitată. Trebuia să corespundă perfect cu bucata cealaltă, altfel nu-ți primeai hainele înapoi.

Când Dumnezeu ne-a condamnat pentru păcat, prin Lege, tot timpul ni s-a arătat că suntem niște păcătoși care merită moartea, pentru că Legea nu cunoștea mila, dar când a fost crucificat Hristos, El a fost împlinirea tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu. El a fost Cel desăvârșit, Chipul desăvârșit al făgăduințelor date. Astfel, toate făgăduințele date în Vechiul Testament și-au găsit împlinirea în Noul Testament, în Isus Hristos.

Ele nu au putut fi împlinite în Moise! Ele nu au putut fi împlinite în nici unul din profeți, ci și-au găsit împlinirea în Capodoperă. El a fost împlinirea tuturor făgăduințelor date.

La fel va trebui să se potrivească Biserica. Ea trebuie să fie bucata care a fost lovită și a căzut jos din El.

Deci, dacă Cuvântul este originalul, atunci și bucata luată din Cuvânt va fi tot Cuvântul, și dacă ea va fi unită cu originalul se va potrivi exact în coasta Lui.

De aceea elibera chinezul hainele spălate, pentru că cotorul de bon rămas la el se

potrivea perfect cu al clientului.

Tot așa s-a putut ridica pretenția Legii care te condamna și spunea că ești murdar și vinovat. Atunci când a venit El, a fost Chipul, Chitanța potrivită, lucrarea potrivită care a putut să te răscumpere și să te aducă înapoi, astfel încât să poți fi unit cu Bucata desăvârșită - mântuirea, pe care Dumnezeu a făgăduit-o încă din grădina Eden.

„Sămânța ta va zdrobi capul șarpelui și șarpele îți va zdrobi călcâiul.” (Geneza 3.15).

Noi vedem acum cum și-a împlinit Dumnezeu Lucrarea de Meșter, pentru că Isus a împlinit cu adevărat tot ce a fost făgăduit cu privire la El. El a unit în Sine însuși toate făgăduințele, tot ce a spus Dumnezeu.

„...Sămânța ta va zdrobi capul șarpelui...”

Vedeți, El nu a putut zdrobi capul șarpelui cu Legea și nici prin profeți, dar a făcut-o când Sămânța femeii a devenit Capodopera, Hristos.

El este Piatra pe care a văzut-o Daniel, *„Piatra care S-a desprins din munte fără ajutorul vreunei mâini.”* (Daniel 2.34). El și numai El putea să-l zdrobească! El a fost Acela care a putut să-i zdrobească la șarpe capul!

Viața Lui s-a identificat exact cu viața lui Moise și a lui David, iar acum vrem să vedem dacă se identifică și cu Bucata desprinsă și căzută.

Priviți-l mai întâi pe David, împăratul respins chiar de poporul său. Într-o zi, propriul său fiu s-a ridicat împotriva lui dezbinând și împărțind poporul și oștirea lui Israel în două.

David se vedea alungat de propriul său fiu și în timp ce urca muntele plângând, un om care îl ura a aruncat cu pietre după el și l-a blestemat. Atunci unul dintre slujitorii lui a spus:

„Pentru ce blestemă acest câine mort pe domnul meu împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul.” (2 Samuel 16.9).

Dar David i-a răspuns: *„.....Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis: „Blestemă pe David!”*

Înțelegeți? „Un Om al durerii, obișnuit cu suferința,... a stat tăcut ca o oaie mută înaintea celor ce o tund...”

Poate că David nici nu și-a dat seama ce a spus atunci, dar la cinci sau șase sute de ani după aceea, Fiul lui David a urmat același drum, umilit și batjocorit de propriul Său popor!

Priviți ce s-a întâmplat mai departe.

Când a trebuit să fugă, David a fost scuipat și batjocorit, dar când s-a întors din exil, bărbatul acela a venit la el și i-a cerut îndurare. La fel se va întâmpla într-o zi și cu cei care L-au bătut și L-au umilit pe Isus. În ziua când El va veni din nou, ei Îl vor ruga să-i ierte și să se îndure de ei.

Apoi citim despre Iosif, care a fost născut pentru o lucrare deosebită. El a fost ultimul, partea de deasupra a temeliei pe care a fost așezată și definitivată Capodopera.

Prima piatră a fost credința, apoi a urmat dragostea, harul și în final a venit desăvârșirea. După ce a fost gata temelia, a început zidirea Trupului. De unde? De jos de la picioare și a urcat până când a ajuns la Hristos, la desăvârșire. Vedeți, El a avut în Iosif un simbol spre vârful temeliei, pe cineva care a fost cel mai desăvârșit dintre toți.

Biblia arată că Iosif s-a născut din femeia slobodă. (Noi știm că Iacov a avut neveste și roabe). Cred că acum puteți înțelege de ce Iosif a fost iubit atât de mult de tatăl său. El era singurul fiu născut din soția adevărată care, după cum știți, fusese stearpă. Și Biblia spune că după ce s-a născut, frații lui l-au urât fără nici un motiv.

De ce îl urau? Pentru că era Cuvântul. Vedeți voi această lucrare bazată pe făgăduință? Vedeți această parte a operei Sale? Este Capul. Pe El stă toată lucrarea.

Să privim pentru aceasta la Capul Trupului. Priviți cum se ridică acum Capul Miresei! Înțelegeți? Iosif a fost Cuvântul, iar frații săi l-au urât pentru că era un visător. El a văzut mai dinainte ce se va întâmpla și le-a povestit și lor, și tot ce a văzut s-a împlinit întocmai, indiferent cât timp a trecut. Și pentru că era duhovnicesc, frații lui au căutat să scape de el.

Oh, ei ar fi trebuit să-l iubească, dar l-au urât. De ce? Pentru că erau un om duhovnicesc, un profet.

Gândiți-vă că frații lui l-au vândut pentru aproape treizeci de arginți, apoi a fost aruncat într-o groapă. După toate acestea ei credeau că a murit, dar în realitate a fost scos afară.

Ajuns în casa lui Potifar, Iosif a fost învinuit pe nedrept și aruncat în închisoare. În timp ce se afla în această încercare, în închisoare au fost aduși doi sfinți ai împăratului: pitarul și paharnicul. Noi știm că paharnicul a fost salvat, iar pitarul a fost ucis.

Priviți și acest aspect din viața Domnului Isus. El a fost învinuit pe nedrept și apoi crucificat între doi tâlhari: unul la dreapta și unul la stânga Lui. Unul a fost salvat, iar celălalt a fost omorât.

Apoi știm că Iosif a fost scos din închisoare și așezat la dreapta lui Faraon, așa că nimeni nu putea să ajungă la Faraon fără mijlocirea lui Iosif. Și de fiecare dată când Iosif părăsea tronul lui Faraon, răsuna trâmbița în tot Egiptul și se spunea: „În genunchi! Trece Iosif!”

Așa este și cu Isus. După ce a fost scos din groapă, a ajuns la dreapta lui Dumnezeu și „*nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.*”

Vedeți, Isus a fost iubit de Tatăl Său, dar frații din diferite confesiuni l-au urât fără temei. Voi știți că Isus a fost vândut pentru treizeci de arginți, după care a fost crucificat și pus într-un mormânt pentru că toți credeau că este mort. Dar El a fost scos din groapă și acum stă la dreapta lui Dumnezeu, în slava Lui, în marele Duh care S-a reflectat în El. Și nici un om nu poate să ajungă în prezența lui Dumnezeu fără Mijlocitorul Isus Hristos. Înțelegeți?

Când va părăsi tronul și va veni, va răsuna trâmbița și „*orice genunchi se va pleca înaintea Lui și fiecare limbă va mărturisi.*” (Filipeni 2.11).

Nu uitați că Iosif a fost un om căruia îi reușea tot ceea ce făcea, fie că se afla în închisoare sau oriunde era; totul îi mergea bine. Noi știm că Domnul a făgăduit că El se va îngriji de toate problemele noastre și că orice se întâmplă este spre binele nostru. Fie că este vorba de boală, fie că este vorba de închisoare, durere, moarte sau orice altceva, totul se întâmplă spre binele celor iubiți de El. Domnul a făgăduit

aceasta și așa va fi.

Vedeți, atunci El era prezentat doar în mod simbolic.

În viața lui Iosif mai este un tablou spre Hristos. Prin descoperirea pe care a primit-o, el a salvat Egiptul și țările vecine, pentru că altfel toți ar fi murit de foame.

Ce s-ar fi întâmplat cu omenirea dacă nu era Isus? Am fi pierit cu toții.

Dar Cuvântul spune că *„atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă Viața veșnică.”* (Ioan 3.16). Dumnezeu ne oferă Viața.

Noi am putea urmări multe alte simboluri, pentru că El a fost simbolizat prin Moise, prin David, prin Ilie, prin Iosif, etc. Toți acești profeți au fost simboluri perfecte spre El.

Ce înseamnă aceasta? Că avem un Mântuitor desăvârșit la care putem aduce hainele noastre murdare și vechi, ca să ni le spele, așa că le primim înapoi spălate în Sângele Mielului. În felul acesta, putem avea dreptul la proprietatea noastră și putem pretinde fiecare lucru pentru care a murit El. El era Cuvântul desăvârșit

Dumnezeu, marele Sculptor, a găsit cu cale să-L lovească și să-L pedepsească, așa cum scrie aici în Isaia:

„Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El și noi nu L-am băgat în seamă.”

Toți Îl loveau, Îl batjocoreau și-L nesocoteau. Oh, și așa fac și astăzi oamenii cu El! Toți râd de El! Vedeți?

„Noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu...” (v. 4). Și cu toate acestea era EL. De ce a suferit El toate aceste lucruri?

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.” (v.5).

Noi am putea continua arătând multe alte paralele, dar cred că s-au adus destule ca să puteți înțelege, de aceea vreau să vă spun altceva: Dumnezeu Își ridică din nou Lucrarea Sa de Meșter, Capodopera Sa.

Pentru aceasta aş vrea să ținem minte că la început, când Dumnezeu a lovit coasta lui Adam a scos de acolo ceva. Ce a urmărit El prin aceasta?

Când L-a lovit pe Hristos, a făcut-o tot cu un scop bine determinat: ca să scoată din El pe cineva: Mireasa. El a venit să-și poată lua o Mireasă. Astfel, când Lucrarea Meșterului a fost terminată, El a trebuit s-o lovească pentru a scoate partea care-l aparține, căci nu voia să aducă una străină, o altă creație, ci o bucată luată din aceeași creație.

Frații mei, să nu mergeți în rătăcire! Gândiți-vă un moment. Dumnezeu a luat ceva din El, din creația originală, pentru a face Mireasa. Dumnezeu nu a luat niciodată o altă creațiune, ci a scos o bucată din creația originală. Astfel, dacă El a fost Cuvântul, ce trebuie să fie apoi Mireasa. Ea trebuie să fie Cuvântul original, Dumnezeul cel viu în Cuvânt!

Când am fost în Kimberley, Africa de Sud, am privit niște diamante scoase din pământ. Am putut să le văd pentru că funcționarul care se ocupa cu paza lor era unul dintre organizatorii rândului de rugăciune. Le-am putut vedea adunate în grămăjoare mici și mi s-a spus că valorează zeci de mii de dolari. Cu toate acestea ele nu străluceau deloc în lumină. Aceasta m-a făcut să îl întreb pe funcționar:

„De ce nu strălucesc?”

„Domnul meu,” mi-a răspuns el, „ele nu au fost încă lustruite (șlefuite). Mai întâi trebuie să fie tăiate, apoi se șlefuiesc și abia după aceea vor străluci.”

Aici o avem!

Vedeți? Lucrarea Meșterului trebuie să fie șlefuită și apoi să primească o lovitură, o tăietură. De ce trebuie să fie tăiată? La ce folosește bucata tăiată? Din bucata obținută prin tăiere și șlefuire se face un ac pentru picup. Acul acela se așează pe disc și astfel se aude muzica. Doar acel ac face să se poată auzi muzica înregistrată pe disc. Fără el, noi nu am putea asculta acea muzică.

Doar Acul scoate sunetele, adevărata interpretare a Cuvântului. Viața Lui a adus Viață pentru toți oamenii.

De ce L-a lovit Dumnezeu pe Fiul Său? Din același motiv pentru care l-a lovit și pe Adam.

Noi știm că El a fost lovit și chinuit, încercat prin suferințe, El, Mielul desăvârșit care a fost tăiat pentru salvarea păcătoșilor, El, Capodopera desăvârșită a Meșterului.

Acum, după aproape două mii de ani, Dumnezeu Își face din nou o Capodoperă. Atunci L-a lovit pe EL, trupul Său, ca să scoată afară o bucată din care să facă o Mireasă pentru El. Dumnezeu a lovit Capodopera Sa desăvârșită la Calvar, scoțând astfel o bucată din El. Acesta este Noul Testament care l-a împlinit pe cel vechi.

Acum este Noul Testament, o altă parte care trebuie împlinită și ea. Vedeți, Noul și Vechiul sunt Soț și soție. Înțelegeți?

Mai întâi a trebuit să fie Vechiul Testament, care L-a arătat dinainte pe Cel nou, iar Hristos, Lucrarea Meșterului, a venit să îplinească Vechiul Testament. Mireasa Lui însă, va împlini tot ce este scris în Noul Testament: prin aceasta fiind în curs de formare o nouă Capodoperă.

Mai întâi, Dumnezeu a avut nevoie de patru mii de ani ca să aducă la suprafață această Capodoperă, pe Hristos, iar acum, lucrează de aproape două mii de ani la o altă Capodoperă: Mireasa lui Hristos. Prin aceasta, El urmează aceleași principii care nu s-au schimbat niciodată, adică: așa cum a adus la suprafață Cuvântul, prima Capodoperă, așa va face întotdeauna.

Acesta este felul și modul în care Își creează El lucrarea de Meșter. Și o lucrare de Meșter poate fi desăvârșită numai atunci când este Cuvântul desăvârșit.

„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Matei 24.35).

Gândiți-vă, ce fel de scule sunt necesare pentru tăierea și șlefuirea diamantelor? Ele nu se pot prelucra cu orice fel de scule. Eu am putut vedea cum diamantele au fost călcate de mașini care aveau un tonaj foarte mare și totuși nu s-au zdrobit. Ele pot fi tăiate numai cu ajutorul unor cuțite speciale.

La fel face Dumnezeu: El are un fel de a lucra și nu se schimbă niciodată.

În Maleahi 3.6 El spune: *„Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb.”* Deci, El nu poate să-și schimbe felul de lucrare.

După ce prima lucrare a Meșterului a căzut, El a făcut un nou început prin Avraam, folosindu-l ca temelie pentru a ridica o nouă lucrare de Meșter, o nouă

Capodoperă.

Apoi, în ziua de rusalii a început să zidească o altă Capodoperă, care era Cuvântul, Sămânța originală.

Astfel a început prima Biserică. Ce era ea? Cuvântul manifestat, împlinirea făgăduinței date în Ioel 2.28: *„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice faptură: fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii.”* Aceasta este tocmai ceea ce va face El în zilele din urmă, în ultimii 2000 de ani

Această Capodoperă a început cu Cuvântul original, iar Isus a spus: *„Cuvântul lui Dumnezeu este o Sămânță pe care a semănat-o semănătorul.”*

Semănătorul este El însuși, iar Sămânța este Cuvântul. Și nu uitați: orice sămânță care rămâne singură nu poate face nimic. Ea trebuie să cadă în pământ ca să aducă roadă. Și această Sămânță desăvârșită, acea Biserică desăvârșită, a căzut în pământ, la Niceea, Roma, când a devenit o denomi-națiune și a murit.

Aș vrea ca voi, cei care cunoașteți istoria, dar și cei care vor asculta această bandă, să vă gândiți la aceasta. Cercetați și vedeți dacă este adevărat.

Biserica a murit la Niceea, Roma, atunci când a acceptat dogmele omenești în locul Cuvântului original.

Ce a fost aceasta?

Prima biserică a dovedit că El este Dumnezeu. El a avut o Biserică desăvârșită, dar asemenea celorlalte semințe, Biserica trebuia să cadă în pământ și să moară. Așadar, ea a căzut în pământ, a murit și s-a risipit.

Nu demult am citit o carte intitulată „Dumnezeul tăcut”. Poate ați citit-o și voi. Nu-mi mai amintesc de cine este scrisă – parcă de Brumback, dar nu sunt sigur.

Acolo scrie:

„Timp de o mie de ani, în epoca întunecoasă, Dumnezeu a stat liniștit și nu a mișcat nici un deget, ci a privit cum martirii credincioși au fost aruncați în groapa cu lei sau au fost arși de către romani. S-au înfăptuit tot felul de crime. Ei au smuls hainele de pe femei, le-au băgat părul în păcură și le-au dat foc.”

Nu uitați că moda cu părul scurt s-a practicat pentru prima dată la Roma. Femeile creștine aveau părul lung, așa că părul lor lung a fost îmbibat cu smoală și apoi i s-a dat foc. Ei le aprindeau hainele silindu-le astfel să se dezbrace, iar după ce le dădeau foc și la păr, le aruncau în groapa cu lei.

După ce a relatat aceste fapte, autorul se întreba: „Unde era Dumnezeu atunci?”

Oh, cât este de orb omul câteodată! Nu ați înțeles că mai întâi Sămânța trebuia să moară ca să poată aduce roadă? Dumnezeu nu a încercat niciodată să-i ferească de încercări pe ai Săi, dimpotrivă, prin moartea lor, ei dovedeau biruința Sa. Și toți și-au dat viața pentru El cu bucurie.

De ce aceasta? Pentru că ei au fost Sămânța și a fost necesar ca ea să cadă în pământ și să moară, pentru că în Ioan 12.24 scrie că *„Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare aduce multă roadă.”*

Dar el trebuie nu numai să moară ci și să putrezească. Biserica falsă nici nu s-a interesat de faptul că acea Sămânță posedă înăuntrul ei Viața. La Conciliul de la Niceea, timp de cincisprezece zile s-au ținut dezbateri sângeroase, pentru că marii aristocrați, cei cu nume onorate, voiau să intre în biserică, iar pentru aceasta i-au scos afară pe profeții veniți din pustie, care se hrăneau cu verdețuri. De ce au făcut aceasta? Pentru că Sămânța trebuia să cadă în pământ, fiind sortită morții. Ea a murit în epoca întunecoasă, iar la un moment dat s-a crezut că a dispărut definitiv.

În Ioan 12.24 scrie însă foarte clar: *„...dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur...”*

Biserica primară a fost Mireasa, Sămânța, primul rod, Cuvântul manifestat care a căzut la pământ la Niceea și Roma.

Și acum, ascultă biserică din toate țările unde vor ajunge aceste benzi, și care le vei asculta:

Denominațiunile organizate sunt murdăria ta! Denominațiunea este locul în care a fost răstignit Cuvântul și unde dogmele au preluat totul!

Dar cu toate acestea, puterea și manifestarea Cuvântului au rămas aceleași prin veacurile epocii întunecoase, fiind însă ascunse de lume.

Noi știm cu toții că, conform relatărilor istorice, catolicismul a dominat câteva sute de ani, așa că puterea și manifestarea Cuvântului au fost ascunse de oameni, dar cu toate acestea Sămânța nu a putut fi înăbușită. Ea trebuia să răsară. De ce? Pentru a arăta că marele Sculptor este la lucru. Și El va descoperi din nou această Sămânță care este Cuvântul venit jos.

Dacă-i privim pe Pavel, pe Petru, pe Iacov sau pe Ioan, ei toți au scris Cuvântul, iar Cuvântul pe care L-au scris a devenit viu și lucrător. Noi știm că și Ioan a scris epistole. El a făcut aceasta când s-a maturizat. Istoria spune că dușmanii adevărului l-au fiert timp de douăzeci și patru de ore în ulei, iar când au văzut că nu a murit, l-au exilat pe Insula Patmos.

Vedeți, Cuvântul trebuia să ia chip. Trebuia să fie scris. Uleiul lor încins n-a putut să-L scoată pe Duhul Sfânt din Ioan, de aceea el nu a murit atunci, ci a murit bătrân, după ce și-a încheiat însărcinarea.

Apoi, Cuvântul a fost dus mai departe de Policarp, care a fost ucenicul lui Ioan, după el urmând Irineu. Iar Irineu, care a crezut aceeași Evanghelie pe care o credem și noi, a spus: „Cuvântul are perfectă dreptate, dar bisericile caută să-L scoată afară!”

Apoi a venit Niceea, Roma, și prima biserică a căzut la pământ. Martin cel sfânt a fost ucis pentru că a luptat pentru aceeași credință pe care o avem și noi: pentru botezul Duhului Sfânt, pentru botezul în apă, prin scufundare în Numele Domnului Isus Hristos, etc. El s-a luptat pentru aceeași credință, ca și noi, deoarece a fost profet și a crezut întregul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Creștinii au fost prinși și uciși, apoi au fost îngropați în pământ, unde stau de sute de ani. Ei au putrezit pentru că erau Sămânța pusă în pământ.

Eu am fost la San Angelo și am vizitat catacombele. Acolo se văd încă oase ale martirilor uciși, dar puterea Vieții a rămas încă acolo.

Bobul a căzut în pământ la Niceea, dar a încolțit în Martin Luther, asemenea oricărei alte semințe puse în pământ. Sămânța de la început a murit și a putrezit, dar a adus la suprafață o Viață nouă în Martin Luther.

Ce a făcut el în primul rând? S-a ridicat și a protestat împotriva catolicismului dovedind că este fals și că „*cel neprihănit va trăi prin credința în Isus Hristos*”.

Ce era aceasta? O viață creștină plăpândă care a încolțit cu două frunzulițe și s-a împotrivit neadevărului. Aceia au fost luteranii. Desigur, ei nu arătau ca Sămânța pusă în pământ la Niceea, dar această Viață plăpândă a început să miște, dezvoltându-se până la statura de tulpină.

A urmat epoca lui Wesley, dar mesajul lui nu s-a numit „tulpină”, ci „sfințenie”, pentru că a stat pe Cuvânt. Și ce a mai făcut el?

După moartea lui Luther, luteranii s-au organizat, au format o organizație, așa că sosise timpul să se întâmple ceva... Lucrarea Meșterului, Capodopera era în plină construcție.

Ce a făcut Luther? A protestat împotriva bisericii catolice. Dar Wesley? A protestat împotriva bisericii anglicane, optând pentru o reformare. Ce înseamnă aceasta? Că Sămânța pusă în pământ s-a trezit la Viață și creștea.

Vedeți, tulpina nu seamănă cu Sămânța pusă în pământ și nici ca spicul. Dar nici spicul nu este ca Sămânța pusă în pământ, deoarece și el este doar o altă etapă a creșterii.

Acum aș dori ca frații pentecostali de pe toate meleagurile să mă asculte cu atenție, ca și cum acesta este ultimul meu Mesaj. Aceasta este lucrarea mea de meșter. Nu vi s-a spus niciodată că dacă grăuntele de grâu cade în pământ și moare, se dezvoltă iarăși aducând la suprafață Bobul de la început?

Priviți la natură! Natura este Dumnezeu. Ea poate fi întreținută numai prin El, deoarece Dumnezeu lucrează în ea.

S-ar crede că trezirea pentecostală reprezintă bobul de grâu, dar nu este adevărat!

Vă rog să fiți atenți! După tulpină s-a dezvoltat ceva care părea a fi sămânța. Gândiți-vă acum la ceea ce a spus Domnul Isus în Matei 24.24, și anume, că în zilele din urmă vor exista două duhuri care se vor asemăna atât de mult unul cu celălalt, încât dacă ar fi cu puțință i-ar duce în rătăcire chiar și pe cei aleși.

Observați. Nici frunzulițele și nici tulpina nu seamănă deloc cu bobul de grâu. Deci Cuvântul spune că nu în zilele lui Luther și nici în cele ale lui Wesley, cele două duhuri vor fi atât de asemănătoare, ci în zilele din urmă. Numai când ajunge la un anumit stadiu de dezvoltare, planta se aseamănă cu bobul.

Dar ce este aceasta? Pleava, învelișul bobului. Ea este încăperea, patul în care se formează bobul de grâu.

Deci, nici frunzulițele, nici tulpina și nici spicul sau învelișul, nu sunt bobul de grâu. Ele sunt doar niște purtătoare ale vieții din bobul de grâu care a murit.

Deci spicul a fost un purtător al vieții grâului după mișcarea lui Wesley, fiind cel mai asemănător bobului. Învelișul sau pleava se aseamănă cel mai bine cu bobul de grâu care a căzut la început pe pământ.

Vedeți, când a apărut tulpina, ne-a arătat că viața a ieșit din bobul pus în pământ, dar desigur, această tulpină nu era bobul. Nici spicul care a apărut din tulpină, nu era bobul. Oricât s-ar dezvolta pleava pe dinafară, ea tot nu este exact ca bobul de grâu. Ea are o formă asemănătoare, parcă identică, dar este numai pleavă.

Mișcarea pentecostală aproape că s-a confundat cu bobul de grâu.

Întotdeauna o mișcare a venit după cealaltă, deci au ieșit una din cealaltă, dar toate au fost doar purtătorul vieții bobului pus în pământ și s-au dus în denomi-națiune. Aceasta au făcut și pentecostalii, dovedind astfel că sunt pleava și nu bobul de grâu. De ce? Pentru că și ea s-a atașat la denomi-națiunile organizate.

Este adevărat că ceea ce s-a petrecut în mijlocul ei a fost la fel ca de Rusalii, dar ce s-a întâmplat când au încercat să dovedească faptul că ei sunt bobul? S-au întors la o confesiune religioasă făcând exact ceea ce a spus Isus.

Acum fiți atenți! Evanghelia purtată de Luther și de Wesley trebuia dusă mai departe în mișcarea pentecostală, dar și ei au eșuat, iar dacă ar fi cu putință, în zilele din urmă ar fi duși în eroare chiar și cei aleși.

O, fraților! Înțelegeți voi că aici este vorba de pentecostali? Pleava seamănă foarte bine cu bobul de grâu, atât de bine încât atunci când începe să se formeze crezi că este chiar bobul, dar în realitate ea nu este decât pleava. Și această pleavă a devenit o confesiune, deci a ajuns în aceeași stare ca pe timpul lui Luther. Voi știți că după moartea lui Luther, ei s-au organizat, iar Apocalipsa 17 ne arată acest lucru.

Deci Bobul de grâu a căzut la Niceea, când a luat ființă prima organizație.

Gândiți-vă însă la faptul că viața care a fost pusă în tulpină și în spic, trece mai

departe în Bobul de grâu. Astfel, viața care a ieșit din bobul care a fost pus în pământ la început, a trecut prin trei etape diferite, în final întorcându-se la starea lui de la început. Aleluia! Oh, da!

Sunt cel mai fericit om din lume pentru că Dumnezeu mi-a îngăduit să văd aceste lucruri! Vedeți cât este de desăvârșit Cuvântul și cât de perfect se potrivesc aceste lucruri în natură?

Exact așa va fi și cu învierea. Este la fel ca răsăritul și apusul soarelui, care a doua zi răsare din nou.

Este la fel ca în cazul frunzelor unui pom. Toamna, ele cad la pământ, iar seva coboară în rădăcină, pentru ca după aceea viața să urce în sus așa încât frunzele apar din nou pe crengi. Primăvara, rădăcinile trag din nou calciul și potasiul din pământ, ducându-le în sus și aducând la suprafață alte frunze.

Vedeți, toată natura lucrează cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Observați acum simbolurile în ceea ce privește epocile Bisericii. Acesta este motivul pentru care Duhul Sfânt S-a coborât și a desenat aceste lucruri pe tablă, la prezentarea Bisericii. De ce? Pentru că totul a corespuns cu prezentarea mea. Totul corespunde exact.

Noi susținem cu toată convingerea că Viața care a fost în Bobul de grâu a trecut prin frunze, tulpină și spic, pentru ca în final să se adune complet în Bobul de grâu.

Deci una a produs-o pe cealaltă.

Astfel, învățătura despre neprihănire a pregătit calea pentru sfințenie; sfințenia a pregătit calea pentru botezul cu Duhul Sfânt, iar botezul cu Duhul Sfânt a pregătit calea pentru Duhul Sfânt Însuși ca să vină jos în desăvârșire, înapoi la Cuvânt, ca să Se manifeste pe El Însuși.

Dar ce s-a întâmplat prin faptul că aceste mișcări au devenit confesiuni? Au murit!

Ascultați puțin!

Viața care a fost în Luther, a trecut în Wesley, iar de la Wesley a trecut în pentecostali, pentru ca apoi să intre în Sămânța originală. Mișcarea pentecostală a ieșit afară din mișcarea lui Wesley. De ce au ieșit din mișcarea lui Wesley? Pentru

că metodiștii au devenit o organizație. Necazul este că după aceea și mișcarea pentecostală s-a organizat, devenind o confesiune. Prin aceasta, ei au dovedit că sunt pleava și nu Bobul propriu-zis, original.

Câți dintre voi au văzut cum începe să crească bobul de grâu?

Vedeți voi, el trece prin trei faze: frunze, tulpină și spic, iar din spic iese afară Sămânța originală.

Nu Sămânța care a fost pusă în pământ, ci Viața din ea trece prin cele trei faze și aduce la suprafață un Bob care este identic cu Bobul care a murit. Amin.

Înțelegeți? Ce înseamnă aceasta? O înviere care vine înapoi într-o nouă Capodoperă identică cu Cea care a mers în pământ.

Mișcarea pentecostală a ieșit din mișcarea lui Wesley, pentru că mișcarea lui Wesley s-a organizat. Mișcarea pentecostală a ieșit neorganizată, dar după aceea s-a organizat și ea. Vedeți, trebuia să se formeze pleava (coaja sau învelișul).

În toate aceste etape, Cuvântul adevărat al Vieții a mers înainte spre Sămânța originală - a trecut prin tulpină, spic și pleavă, iar din pleavă în Sămânța propriu-zisă.

În primul stadiu al trezirii lor, toate aceste mișcări au fost vii, posedând o anumită măsură din Viața care a fost în Sămânța pusă în pământ, dar când s-au organizat, Viața le-a părăsit mergând mai departe. Întreaga istorie dovedește acest lucru. Nici o biserică nu a mai păstrat Viața în ea după ce s-a organizat. De ce? Pentru că a murit. Da.

Fiți treji, pentru că Viața merge mai departe, Se mișcă tot înainte.

Gândiți-vă la faptul că stadiul de creștere și de dezvoltare al plantei de grâu corespunde întocmai cu calea urmată de biserică, iar istoria dovedește aceasta întocmai.

Înțelegeți acum de ce aceste organizații nu au mai putut fi folosite de Dumnezeu ca purtătoare ale Vieții? Orice mișcare care s-a organizat, s-a lichidat singură. Așa a fost în toată istoria Bisericii. Când o biserică s-a organizat, a început să moară. Prin organizare ea a murit și nu se mai ridicat niciodată.

Înțelegeți? Oh, oameni orbi, deschideți-vă ochii și vedeți Adevărul! Priviți cum lucrează împreună natura și Cuvântul lui Dumnezeu.

Ele lucrează împreună dovedind că acesta este Adevărul. Viața a părăsit tulpina ca să formeze spicul, iar de la spic a trecut mai departe în pleavă, pentru ca apoi să intre în Sămânța originală. Nu uitați că Dumnezeu nu a putut folosi niciodată o organizație!

Cât de interesant este drumul parcurs de viață în această plantă de grâu! Este la fel ca în cazul unui pom, după cum am văzut deja.

Dumnezeu l-a asemănat pe om cu un pom. Vedeți, voi, în cazul pomului, viața care este în pământ merge din nou în sus, dar la grâu viața merge din bob, prin tulpină, spic și pleavă, sus, în bobul propriu-zis. Forma prin care a trecut deja viața se uscă, moare, așa că viața nu se mai poate întoarce niciodată în ea. Ce înseamnă aceasta?

Forma veche nu mai este de nici un folos! De ce? Pentru că viața merge înainte spre desăvârșire. Amin.

Înțelegeți acum de ce Dumnezeu nu s-a folosit niciodată de o organizație? El nu poate să se mai întoarcă în ea pentru că este moartă. Dar Viața merge înainte de la una la alta. Vedeți, ei injectează crezuri, dar Cuvântul spune că „*cine va adăuga un Cuvânt sau va scoate un Cuvânt...*” Vedeți, El este blocat, dar Sămânța Vieții trebuie să meargă înainte.

Eu folosesc această pildă ca să vorbesc despre Mireasă, despre Capodopera care apare. Cum a căzut Capodopera, este o Capodoperă care răsare. Capodopera a căzut la Niceea, Roma, după care a urmat un proces prin care vine înapoi la Capodopera desăvârșită, deoarece Ea este o parte din Cuvântul vorbit de El și care spune că va avea „*o Biserică fără pată și fără zbârcitură.*”

Ea nu va fi conectată în nici un fel cu vreo organizație sau denominațiune, cu nici un lucru blestemat; ea a trecut prin acele lucruri, dar nu va fi niciodată acolo.

Observați! Sămânța vine sus, dar Viața nu merge înapoi, ca la pom, ceea ce arată că nu va mai exista nici o înviere după aceasta. Viața vine sus să meargă la desăvârșirea ei, o înviere.

Pleava dă afară din ea Sămânța originală. Moi găsim aceasta în Apocalipsa

capitolul 3. Conform Bibliei, El nu a fost alungat din nici una din primele șase epoci ale Bisericii. Vă mai amintiți aceasta? El a mers mai departe, de la o epocă la alta, ca să facă altceva. Așa este. Astfel, Sculptura a ajuns din nou înapoi la desăvârșire, Cuvântul. Înțelegeți? Nu merge înapoi. Cât de deosebit este acest lucru! Da.

Când s-a dezvoltat, pleava arăta exact ca Bobul, dar când Viața părăsește învelișul ca să formeze Bobul adevărat, Mireasa, învelișul se desface și scoate Bobul afară din părtășie. Este adevărat? Exact aceasta ne arată natura.

În Apocalipsa 3 vedem că biserica epocii Laodicea L-a scos pe El afară din mijlocul ei. Vă rog să fiți atenți la faptul că acest lucru nu s-a întâmplat în nici una din celelalte epoci. De ce? Pentru că mai era ceva de făcut. Viața a mers mai departe intrând într-o altă formă. Eu v-am spus deja un lucru important și anume, că nu vom mai avea alte denominațiuni. Noi suntem spre sfârșit, se apropie timpul expulzării din înveliș.

Deci, epoca Laodicea L-a scos afară. De ce? Pentru că El este iarăși Cuvântul. El este Cuvântul care a căzut la început în pământ și are aceeași învățătură care a fost la început. Când Cuvântul care a fost semănat la început începe să crească înainte, pleava îl scoate afară. De aceea Viața merge mai departe și intră în creștinii adevărați care-L urmează oriunde merge El.

Este la fel ca în Israel, care este un simbol perfect. Atunci viața era acolo unde se afla Stâlpul de Foc. Dumnezeu era în acea Lumină. Indiferent dacă era zi sau noapte; dacă se aflau într-un loc deosebit de frumos, când Stâlpul de Foc se mișca, trâmbița răsuna și Israelul se ridica și-L urma. Aleluia!

Martin Luther a plecat atunci când a răsunat trâmbița, a ieșit afară cu El, dar urmașii lui au murit pentru că s-au organizat. Când au făcut aceasta, Dumnezeu a luat Viața de la ei și a plecat mai departe.

Apoi a venit Wesley. El a văzut această organizație mare, așa că a sunat din trâmbița sfințeniei, prin care a făcut ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie ridicat la un preț mai mare. Vedeți voi?

Când Wesley a făcut lucrul acesta, oamenii au ieșit din organizație și au format mișcarea metodistă, dar apoi s-au organizat și ei.

Când a răsunat însă din nou trâmbița, cei cuprinși de mișcarea Duhului au ieșit

afară. De ce? Era timpul să se întoarcă darurile în mijlocul Bisericii.

Puteți vedea ce s-a întâmplat? A răsunat o trâmbiță și oamenii au ieșit afară. Dar ce păcat că mai târziu și penticostalii s-au organizat! Vedeți, era cel de-al treilea stadiu prin care trebuia să treacă Viața, adică: tulpină, spic și pleavă, ca apoi să vină Bobul propriu-zis.

Deci nu uitați: nu mai urmează decât bobul de grâu.

O, Dumnezeule! Apoi Bobul de grâu este pus afară din toate acestea Amin. Amin.

Sămânța Cuvântului începe să Se formeze pe Ea Însăși.

Acum fiți atenți!

Dacă Bobul de grâu a căzut în pământ și a murit - El fiind Mirele -, atunci cine este acest Chip, această Sămânță care Îi seamănă și care posedă aceeași Viață? Nu este oare Mireasa Lui? Ba da! Aleluia!

Gândiți-vă la încă un lucru: Biserica a început la Rusalii și a căzut la Niceea. Apoi ea a încolțit din nou, dar ceea ce a adus la suprafață nu a fost imediat Bobul însuși. Sigur că nu!

Dar ce era? Era ceva din Viața Bobului propriu-zis, dar s-a organizat. Atunci Viața a trecut mai departe ieșind din fiecare formă când devenea o organizație, și a mers mai departe, de la o fază la alta a Cuvântului. Așa am avut cele trei etape ale creșterii: neprihănirea, sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt. Înțelegeți?

Prin faptul că planta a trecut mai departe prin cele trei stadii de creștere: tulpină, spic și pleavă, lucrul acesta a luat tot mai mult chip în el.

Nu uitați că o dată cu înflorirea se conturează spicul, iar tulpina începe să aibă culoarea de la coacere, în timp ce pleava devine tot mai asemănătoare Bobului original. Dar Bobul propriu-zis trece mai departe. Vedeți, toate aceste faze au fost numai un mijloc prin care Viața a trecut mai departe spre Bobul de grâu.

Priviți acum Mireasa: dacă Mirele este Cuvântul, iar Mireasa a fost luată din El, înseamnă că Ea trebuie să fie tot Cuvântul.

Da, așa este. Mireasa trebuie să fie Cuvântul manifestat, Cuvântul care S-a făcut înțeles. De ce aceasta? Pentru că Mirele și Mireasa sunt una; Ea este bucata care a

fost scoasă din El. Aici avem *Lucrarea Meșterului, Capodopera*.

Michelangelo nu a putut pune înapoi bucata care a căzut din lucrarea sa de meșter când a lovit-o, dar Dumnezeu o va face cu Mireasa lui Hristos. El va aduce înapoi această Mireasă mică, alături de Cuvântul original. Aici avem *Lucrarea Meșterului, familia Sa*, înapoi în grădina Eden.

Cum va isprăvi El această lucrare? Matei 17.11 și Maleahi 4.5 ne spun că în zilele din urmă va avea loc o reșezare a tuturor lucrurilor. De ce trebuie o reșezare a lucrurilor? Ca să fie la fel ca la început, să se întoarcă înapoi tot ceea ce a fost furat bisericii, așa cum spune Ioel 2.25:

„Vă voi răsplăti anii, pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, lelec, Hasil și Gazam.”

„Eu voi reșeza”, spune Domnul – Matei 17.11.

În Maleahi 4.6b ni se spune: *„...el (Ilie) va întoarce inima copiilor spre părinți.”*

Poți vedea aceasta, biserică? Acest lucru este chiar înaintea noastră. Oare ne mai punem încă întrebarea: Unde ne aflăm?

Voi încheia imediat, dar înainte de aceasta aș vrea să vă fac atenți la ceva ce s-a întâmplat nu demult.

Deci în Maleahi 4.5 ni se făgăduiește o reșezare. Azi, Mireasa este lovită de biserică și ruptă din trupul bisericii. Ea este lovită împreună cu Domnul ei, din același motiv pentru care a fost lovit Iosif de frații lui: pentru că Ea este Cuvântul.

Isus a fost lovit din același motiv de frații Lui: pentru că era Cuvântul. Mireasa este lovită de bisericile de azi pentru că este Cuvântul.

Se vede foarte clar că aici avem din nou trei faze.

Așadar, avem Cuvântul viu în acțiune prin Biserica Mireasă și nu printr-o mireasă fabricată de oameni.

Mireasa biblică este lovită de Dumnezeu și încercată. Ea nu are o frumusețe care să atragă, dar cu toate acestea îi dăm o atenție deosebită, pentru că a fost lovită și încercată de El.

Ea este singură, lovită de toate confesiunile religioase, cum spune Apocalipsa 3, și

scoasă afară din toate bisericile epocii Laodicea, în mijlocul cărora a crescut.

Înțelegeți? Această Biserică deosebită a fost trezită în epoca bisericii din Laodicea. Ea este Mireasa. De ce nu puteți înțelege acest lucru, penticostalilor? Pentru că voi sunteți învelișul, pleava. Și dacă paiul și spicul au trebuit să moară, atunci și pleava trebuie să moară.

Vedeți cele trei stadii ale organizațiilor?

Poate cineva spune: „Da, da, dar există o mulțime de alte spice!”

Bineînțeles că există! Există metodiști, bapțiști, prezbiterieni, luterani, biserica creștină și multe alte grupări care cad în această categorie: frunzele și tot ce mai are planta de grâu.

Priviți însă Mireasa. Ea stă singură, alungată de oameni și disprețuită de biserici, la fel ca Mirele ei. Ea este lucrarea Meșterului, Capodopera.

Vedeți voi? Ea este Cuvântul prin care El poate să lucreze și care va fi legitimată de El.

Dar paiul, spicul și pleava nu pot deveni niciodată Sămânța, chiar dacă se pot asemăna cu Ea.

Acum, în timpul secerișului Sămânța a ajuns din nou la Viața ei originală, s-a reîntors la Biblie. Maleahi 4.6 ne arată că așa va fi. Oh, da!

Sămânța trebuie să aibă întregul Cuvânt. Este adevărat? Ce a spus Domnul în Apocalipsa 10? Ce trebuie să se întâmple mai înainte? De ce a trebuit să fac această călătorie la Tucson? Pentru ca biserica să primească ceea ce îi fusese făgăduit și anume, *„că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu”*, pentru că atunci ne va fi descoperit Cuvântul în întregime.

Ne-a spus Cuvântul aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Atunci unde ne aflăm? Răspunsul este clar: timpul secerișului a sosit. Ea este complet coaptă, Mireasa lui Hristos este pregătită pentru venirea Lui.

Acum fiți atenți! În timpul secerișului, Bobul de grâu se află din nou în starea lui originală, posedă întregul Său Cuvânt (bineînțeles, dacă este grâu). El nu poate fi

Sămânța numai pe jumătate, ci trebuie să fie în întregime, pentru că altfel nu va putea crește.

Nu-i suficient să spui: „Eu cred în botezul Duhului Sfânt. Aleluia! Cred în vorbirea în limbi”, pentru că aceasta este numai o parte din Sămânță. În timpul acesta s-a mai adăugat ceva. Aleluia. Înțelegeți? Astăzi am primit Viața Însăși, nu numai darurile, ci Viața darurilor. Înțelegeți la ce mă refer? Noi suntem în timpul sfârșitului, fraților!

Tulpina, spicul și pleava s-au uscat și au murit. Ele mai au de făcut un singur lucru: să se adune în Confederația Mondială a Bisericilor, unde așteaptă să fie arse.

Dar Cuvântul S-a făcut trup, exact așa cum s-a spus mai dinainte în Luca 17, în Maleahi 4, etc. Vedeți? Toate acestea corespund descoperirii.

Viața adevărată care a fost în tulpină, apoi în spic și în pleavă, se adună acum în bobul pregătit pentru seceriș, pentru înviere.

Alfa a devenit Omega; Primul a devenit Ultimul și Ultimul a devenit Primul. Sămânța care a căzut în pământ, a parcurs un proces de creștere și dezvoltare ajungând din nou Sămânță.

Sămânța sau bobul care a căzut la pământ în grădina Eden și a murit, vine înapoi. Bobul acela nedesăvârșit care a murit acolo, a revenit ca Bob desăvârșit, al doilea Adam, Hristos.

Prima Evă a căzut în grădina Eden, iar a doua se naște ca un copil – Ea este din nou Mireasa adevărată, Bobul. Ea este din nou la locul hotărât, în Cuvântul original. Alfa și Omega sunt una. El a spus: „*Eu sunt Alfa și Omega...*” Vedeți? Domnul nu a spus niciodată că este la mijloc, ci a spus clar: „*Eu sunt Alfa și Omega, Primul și Ultimul.*” (Apocalipsa 1.8).

Prima și ultima Slujbă este aceeași. Primul Mesaj, al doilea și așa mai departe până la ultimul, sunt identice. Eu sunt ce am fost în Alfa; Eu sunt în Omega.

„Atunci va fi o zi deosebită; nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.” (Zaharia 14.7).

Vedeți? Alfa și Omega este Primul și Ultimul.

O, frații mei, am putea vorbi ore întregi despre aceste lucruri.

Lucrarea, marea Lucrare a Meșterului, familia Sa, al doilea Adam și a doua Evă sunt pregătiți să intre în grădină pentru Mileniu. Amin. Această Împărăție va fi pe pământul acesta. Aleluia!

Marele Sculptor nu i-a părăsit acolo, ci și-a luat și acum timp, la fel ca atunci când, în milioane de ani, a lucrat la crearea primei perechi desăvârșite. Dar ei au căzut, iar acum au trecut iarăși mii de ani de când El a început lucrarea pe care azi o avem aici desăvârșită.

Lucrarea Meșterului a luat chip și astfel a fost lovită. Din costa Lui a fost luată Mireasa Sa, iar ea a parcurs același proces de creștere. Da, Ea s-a întors înapoi împreună cu întreaga natură și spune: „Suntem aici!”

„Popoarele se prăbușesc, Israelul se trezește,

Acestea sunt semnele pe care Biblia le-a profetisit;

Zilele neamurilor sunt numărate.

(Priviți numai la grămada de gunoi pe care-o avem astăzi).

Cu greutateți împovărate.

Întoarceți-vă, o, voi, risipiților!

Haideți înapoi la moștenirea voastră!”

Ați face bine să intrați repede dacă vrei aceasta!

Am să încerc să termin în maxim 10 minute.

Toți puteți vedea că marea Capodoperă este o Familie. Soțul și soția nu pot fi o unitate dacă nu sunt una. Ei trebuie să fie un întreg. Dacă nu sunt uniți, ei nu sunt o familie bună. Atunci soția trage într-o parte, iar bărbatul în cealaltă. Aceasta este o stare îngrozitoare în familie. Dar dacă cei doi sunt uniți prin dragoste, avem de-a face cu o familie. Deci, familia este Lucrarea Meșterului. Fiecare familie bună și echilibrată, se bazează pe unitatea celor doi.

Lucrarea Meșterului este Familia: Hristos și Mireasa Lui. Ei sunt gata să vină. Al doilea Adam și a doua Eva sunt pregătiți să vină înapoi în Căminul lor. Prin această Lucrare a Meșterului, Familia Sa a fost adusă înapoi, la locul din care a căzut.

Cu siguranță, ea va fi pusă înapoi!

Zilele trecute, am participat la o întâlnire a comercianților creștini ai Evangheliei depline. Cred că mulți dintre voi au fost de față atunci când acel preot luteran s-a ridicat și a adus argumente batjocoritoare cu privire la credința noastră. Vedeți, o grupare cu denumirea „Evanghelia deplină” a adus pe platformă un astfel de om.

Acel bărbat era unul care-și purta gulerul ridicat (așa se poartă mulți din gruparea lui), și a spus:

„Oamenii mă întreabă de ce îmi ridic gulerul, dar cum m-aș putea deosebi altfel de un preot catolic? Între noi și ei nu este nici o deosebire și nici nu trebuie să fie, pentru că toți suntem copiii lui Dumnezeu. Eu cunosc un preot catolic care este omniprezent.”

Dar tu nu poți fi omniprezent fără să fii atotștiutor . Dumnezeu este Atotștiutor; El este omniprezent și cunoaște toate lucrurile.

El poate să fie prezent în toate lucrurile, pentru că cunoaște totul. El a știut totul înainte de crearea lumii; a știut câte muște și păduchi vor fi, a cunoscut numărul insectelor care vor exista, de câte ori se șterg la ochi, etc și aceasta pentru că El este Omniprezent și Atotputernic. Înțelegeți?

Dar cine este acela care-i duce pe oameni la moarte și pe care omenirea îl urmează? Satana. El îi duce direct la măcelărire. Totul este exact cum spune Scriptura. Aici îl avem. Vedeți, el se amestecă chiar și între penticostali și-i duce în eroare. Vedeți în ce timpuri trăim?

Odată, după o vorbire asemănătoare cu aceasta, cineva mi-a spus: „Bine că nu am spus mai mult, căci altfel aș fi fost dus la închisoare chiar de la amvon!”

Când l-am auzit ce spune, mi-am zis: „Aceasta este înțelepciunea omenească, dar *„cei înțelepți îl vor cunoaște cu adevărat pe Dumnezeul lor.”* Așa spune Daniel. Da, cei pricepuți îl vor cunoaște pe Dumnezeul lor, pentru că ei sunt treji în toate lucrurile.

Dar când am văzut acele lucruri întâmplându-se și pe penticostali stând acolo cu el... chiar și Oral Roberts mă privea oarecum...

Eu nu m-am dus între ei spunând: „Ti, ce vreme frumoasă!” Nu!

Nu acesta este felul de vorbire al lui Dumnezeu către copiii Săi. El nu vrea pregătire intelectuală, ci cere smerenie. El legitimează Cuvântul cu putere și aceasta pentru a arăta chipul pe care l-a avut Bobul pus în pământ.

Cineva mi-a spus odată: „Frate Branham, eu nu pot înțelege un lucru la tine.”

„Ce anume?” l-am întrebat.

Eram afară din sală. Cred că erau acolo sora Dauch și ceilalți frați. Noi am înconjurat clădirea și atunci a venit acel predicator cu gulerul ridicat. El mi-a spus:

„De ce îi lovești întotdeauna pe oameni? Oamenii aceștia cred că ești slujitorul lui Dumnezeu, așa că ar trebui să fii prietenos și iubitor. De fiecare dată când ești pe platformă ridici tonul, lovești femeile și le ataci tot timpul pentru că poartă părul scurt, că se îmbracă cu șort, că sunt vopsite, etc. lucruri prin care îi sperii pe cei ce te ascultă. Apoi, peste toate acestea, le spui că sunt reci și indiferenți. De ce trebuie să te porți așa? Oamenii aceștia te iubesc, dar mă întreb cum poți spune că tu îi iubești dacă te porți în felul acesta cu ei?”

Ascultându-l ce spune, mă gândeam: „Doamne, ajută-mă să găsesc răspunsul potrivit pentru bărbatul acesta, astfel încât să se prindă singur în cursa pe care mi-o întinde mie.”

Apoi am spus: „Domnule, ai citit vreodată despre cel mai mare compozitor, despre Beethoven?”

„O, desigur. Am citit tot ce s-a scris despre el.”

„Probabil că a ars coșuri întregi de hârtie pentru a dăruia lumii acele capodopere ale muzicii. Ca să le poată scrie, a trebuit să stea retras și singur. El stătea în camera sa de lucru și aștepta inspirația, iar când aceasta venea, începea să scrie. După ce termina de scris, mergea la pian și o cânta. Dacă nu era corectă, lua coala de hârtie, o mototolea în mână și o arunca în coșul cu hârtii. Dar când primea o inspirație deplină, lumea beneficia de o nouă capodoperă.”

Oh, cât de tare taie acest Cuvânt! Dar prin aceasta, El aducea la suprafață Lucrarea Meșterului, Capodopera. El aruncă toate gunoaiile la coș și dă naștere Capodoperei Sale.

Mai am încă șapte minute, timp în care aș vrea să vă povestesc ce s-a întâmplat

alaltăieri.

Eu am fost în multe părți: la Roma, la Paris, la New York, la Los Angeles, etc. dar femei mai stricate și mai murdare ca în Jeffersonville nu am văzut nicăieri. Nicăieri în altă parte nu am văzut atât de multă imoralitate ca în oamenii de aici.

Pe data de 3 iulie, am fost la cumpărături, și în timp ce mă aflam în magazin am avut o vedenie pe care aș dori să v-o spun și vouă. Nu știu dacă am să v-o pot tâlcui, dar am să v-o spun și vouă.

Parcă am căzut într-o vedenie și am observat că lângă mine stătea cineva. M-am uitat dar nu puteam vedea persoana. Îi auzeam doar vocea. Atunci am privit înainte și Vocea mi-a spus: „Vei vedea imediat Mireasa!” Când am auzit aceste cuvinte, am privit mai atent și am văzut că din față venea spre mine un grup de femei drăguțe și foarte curate. N-am văzut în viața mea așa femei frumoase.

Se părea că fiecare din ele era îmbrăcată diferit (în costum național). Toate aveau părul lung, rochii lungi și la fel mânecile de la rochii. Privindu-le, am văzut că erau tinere – aveau în jur de douăzeci de ani.

Eu am Biblia deschisă în fața mea. Înțelegeți ce înseamnă aceasta? Că vă pot spune numai ceea ce am văzut.

Dacă m-ați întreba: „La ce privești?” v-aș răspunde: „La ceas!”

„La ce ți-e ațintită privirea?” „La Biblie”. Aceasta este tot ce privesc și Domnul știe că vă spun adevărul. Acesta este motivul pentru care pot să vă povestesc numai ceea ce am văzut. Nu știu ce înseamnă, dar trebuie să vă spun.

Și în timp ce Mireasa aceea venea spre mine, Vocea a stat alături și mi-a vorbit.

Erau cele mai plăcute ființe pe care le-am văzut vreodată în viața mea. În timp ce au trecut pe lângă mine, au stat tot timpul cu privirile ațintite în sus. Oh, ce frumoase erau!

Apoi Vocea mi-a spus: „Acum vom privi în urmă. Cea care a trecut pe lângă tine este Mireasa, iar în continuare vei privi bisericile. Ele veneau dintr-o parte. Când au ajuns lângă mine și le-am privit, am văzut că una părea a fi mai rea decât cealaltă. Niciodată în viața mea nu am văzut niște oameni mai murdari și mai stricați ca în gruparea aceea.

Apoi Vocea m-a avertizat: „Auzi o zarvă? Este biserica americană. Vine imediat.”

Eu sunt american, dar privind grupul acela am simțit că mi se face rău. N-am cuvinte să exprim în fața voastră ceea ce am văzut, ce se petrecea printre ei, ce amestecătură era. Aș vrea să înțelegeți printre rânduri. Când au apărut, conducătoarea grupului era o vrăjitoare. Avea nasul lung și mare, o gură mare și largă și toate erau îmbrăcate sumar, în partea de jos a trupului având doar o panglică elastică și îngustă de unu sau doi centimetri. Fiecare era înfășurată cu o astfel de panglică la sâni și la mijloc.

Vă amintiți, desigur, că acum câțiva ani se decupau fâșii de unu sau doi centimetri, din ziare, și se făceau „rochii” care erau luate peste șort la carnaval. Așa arătau aceste femei. Toate aveau părul scurt și coafat. Oh, privindu-le îți dădeau impresia unor femei stricate! Comportamentul lor era josnic! Aceste panglici erau puse numai în față, pentru că atunci când au trecut pe lângă mine, am văzut că la spate...

Ele treceau înainte legănându-se în ritm de twist, aplecându-se în față și în spate.

Privindu-le, mă gândeam: O, aceasta este biserica?”

Stăteam și le priveam cu inima sfâșiată de durere: „Aceasta este biserica?”

Din ceea ce mi s-a făcut cunoscut, acele femei reprezentau organizația mondială care le-a dus în jos în timp ce cântau și dansau scoțând tot felul de sunete ciudate.

Stăteam trist și cu capul plecat, dar Vocea mi-a spus:

„Așteaptă puțin, fiindcă Mireasa trebuie să mai vină o dată!” Atunci am privit înainte și iată că Mireasa venea din nou spre mine. Erau din nou domnișoare tinere și foarte plăcute la privit, și în timp ce treceau, toate au privit spre mine.

Am observat că fiecare dintre ele era îmbrăcată diferit. Una dintre ele, care venea mai în urmă, avea părul lung, răsucit puțin și cred că era de naționalitate germană. În timp ce treceau, am observat că două sau trei fete mai din urmă au început să iasă din cadență. Am vrut să strig la ele pentru a le atenționa, dar am văzut că se sileau să intre din nou în ritm, iar pe când ele făceau aceasta, vedenia m-a părăsit.

Care-i explicația acestei vedenii și de ce mi-a fost dată? Ce înseamnă această vedenie? Ați observat că biserica a fost vizibilă numai o dată? Acesta este adevărul

și Tatăl ceresc știe că ceea ce vă spun este adevărat.

Ați observat că Mireasa a apărut de două ori în vedenie?

Prima Sămânță și a doua Sămânță – și amândouă au fost de fapt una și aceeași. Motivul pentru care fiecare fată era îmbrăcată diferit este că Mireasa provine din toate popoarele. Fiecare dintre ele avea părul lung, era nemachiată și avea o față frumoasă. Când au trecut, ele m-au privit. Acest grup reprezintă Mireasa care iese din toate popoarele. Vedeți, fiecare dintre ele reprezenta un popor și toate defilau în linie perfectă cu Cuvântul. Înțelegeți?

Sarcina mea era să fiu atent pentru ca nu cumva vreuna dintre ele să iasă din cadență, din pasul Cuvântului. Poate că acest lucru arată că timpul meu încă vine, sau știu eu ce poate însemna?

Fiți atenți! Ele pășeau în aceeași cadență și se străduiau din răspuțeri să nu iasă din pas, dar două sau trei au părăsit pentru un moment cadența – probabil că au privit în altă parte, la bisericile care au mers spre lume, în haos. Cele din primele rânduri nu au ieșit niciodată din rând, dar cele din urmă au deviat în stânga sau în dreapta, dar apoi au revenit în pasul grupului. Oh, ele treceau foarte aproape de mine, poate cât de la mine până-n perete, iar eu am stat și le-am privit până când au dispărut.

Gândiți-vă însă la faptul că biserica a apărut numai o dată. Fiecare popor și biserica lui. Dar Mireasa a apărut de două ori. Înțelegeți? Vedeți însemnătatea acestui lucru? Fără să știu mai dinainte, eu am înțeles acest lucru prin predica din dimineața aceasta.

Sămânța a căzut în pământ la Niceea. Aceasta era Sămânța originală. Apoi a urmat dezvoltarea plantei de grâu, prin aceste confesiuni care se ivesc numai o dată. Dar în zilele din urmă, Mireasa – bobul de grâu – vine din nou: „*Eu voi renaște din nou...*”

Vedeți, Capodopera este adusă sus. Acesta este motivul pentru care Mireasa a apărut de două ori, iar a doua era identică cu cea de la început.

O, Dumnezeule, ai milă!

Repede, repede! Viață, intră repede în bob! Înțelegeți la ce mă refer?

Celelalte nu au mai apărut niciodată. Ele au dispărut și nu mai pot veni, dar Mireasa s-a întors iarăși, pentru că Ea este Alfa și Omega. Dumnezeu, marele Sculptor, l-a făcut Lui o Capodoperă care este o bucată din prima Sa Capodoperă.

Da, în grădina Eden El a făcut o lucrare de Meșter luând o parte de acolo ca să facă o altă lucrare de Meșter. După ce lucrarea Sa a fost vătămată și a ajuns la cădere, El a lucrat tot timpul la această parte ca s-o facă din nou. Astfel, Domnul a adus la suprafață această Capodoperă care a fost lovită. Partea lovită și căzută afară trebuia folosită pentru a aduce din nou înapoi acea Capodoperă.

Așa a fost cu Fiul lui Dumnezeu, Capodopera și Mireasa, iar Ea este o bucată din El, care trebuie să fie împlinirea Cuvântului. Cuvântul a fost împlinit, iar noi suntem gata pentru venirea Domnului.

O, Biserică a Dumnezeului celui viu, pleacă-ți inima; pleacă-te înaintea lui Dumnezeu! Toate aceste lucruri sunt adevărate și știu că se vor auzi între toate popoarele ca ceva puternic. El nu își schimbă niciodată căile.

Mulțumește-I, Biserică! Mulțumește-I pentru că poți să stai aici, în Hristos! Nu uita că întreaga Viață se adună în Bobul de grâu pentru înviere, în timp ce paiul, spicul și pleava vor fi arse! Da, așa va fi! Nu vă încredeți în aceste confesiuni religioase, ci stați în Cuvânt, Viața; Dumnezeu și Capodopera Lui.

Cum va fi în Împărăția de o mie de ani? Hristos și Mireasa Sa se vor întoarce în grădina Împărăției. Amin.

Eu îl iubesc, eu îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi.

Și a răscumpărat mântuirea mea

Pe lemnul de la Calvar.

Acesta este locul în care a fost lovit El. *„Noi am crezut că a fost șters de pe pământ, pedepsit și chinuit de Dumnezeu, dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.”*

Oare în dimineața aceasta este printre noi cineva care nu este în Bobul de grâu? O, este timpul când Viața își retrage ultima picătură de sevă din înveliș, din pleavă și

ea se va usca!

Câți dintre voi știu că mișcarea pentecostală este pe cale să se usuce? Ce înseamnă aceasta? Că sunt părăsiți de Viață. Ca să fiu sincer, i-a și părăsit. Și pentru că Mireasa a fost arătată deja înainte, mă întreb dacă nu cumva ea este deja gata?

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru ca El m-a iubit întâi,

Și a răscumpărat mântuirea mea

Pe lemnul de la Golgota.

Acum vrem să ne plecăm capetele.

Sunt aici suflete care doresc să ne rugăm pentru ele? Dacă doriți aceasta, îndrăzniți!

Prieteni, este foarte clar..

Niciodată nu am avut vreo viziune care să nu fi adus ceva după sine. Eu v-am spus numai Adevărul. Iar dacă v-am spus adevărul, Dumnezeu a venit de fiecare dată și L-a adeverit, și sunt încredințat că și acum va face la fel.

Eu nu știu ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, dar știu că nu a mai rămas nimic altceva. Nu există nici un politician care ar putea schimba aceste lucruri. De fapt, țara noastră este pierdută în ceea ce privește politica.

O, Dumnezeule!

Puteți să-L cuprindeți și să-L înțelegeți în inimile voastre? Totul se sfârșește. Și dacă totul merge spre sfârșit, nu doar pentru națiunea aceasta, ci pentru națiuni, înseamnă că a bătut ultimul ceas pentru lume. Dar pentru biserici? După părerea mea, pentecostalii au fost cei mai buni, dar acum s-a terminat și cu ei.

O, Dumnezeule, ai milă de noi!

Dacă nu-L cunoașteți încă pe El, grăbiți-vă! Nu mai este timp de pierdut! Dacă simți dorința să Îl primești, vino afară! Ieși din păcat, grăbește-te și intră în Bobul de grâu. Dacă nu te vei grăbi, vei pieri în pai sau în pleavă! Roagă-te în timp ce

vom cânta!

Eu Îl iubesc...

Totul este în mâinile tale. Noi nu avem o confesiune organizată, ci Îl avem pe Hristos.

Tu ești binevenit în mijlocul nostru ca să-L slăvești împreună cu noi până când va reveni. Noi nu putem să-ți trecem numele într-o carte, pentru că nu posedăm așa ceva, dar dorința noastră este ca Domnul să-ți fi scris numele în Cartea Vieții Mielului încă înainte de întemeierea lumii. Pentru a intra în El, tu ai nevoie de nașterea din nou. N-ai vrea s-o trăiești chiar în clipa aceasta?

Roagă-L pe Hristos pentru o Viață nouă și predă-te pe brațele Lui. Atunci vei putea avea părtășie cu El, iar noi ne-am bucura nespuse de mult să te avem printre noi.

Eu Îl iubesc...

Dumnezeule preaiubit, ajută-ne pe fiecare să ne cercetăm personal ca să vedem dacă suntem în El. Tu ne-ai iubit, de aceea Te-ai lăsat lovit pentru noi, în timp ce noi credeam că acel trup era pedepsit de Dumnezeu și lovit. Dumnezeule, Te rog să Te înduri de fiecare.

Doamne, vorbește Tu copiilor mei, prietenilor și celor dragi ai mei. Îngăduie aceasta, chiar acum, pentru că Te rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Doamne, nu lăsa pe nimeni să zăbovească până când timpul este prea târziu, fiindcă se pare că sfârșitul este deja aici. Grâul este într-adevăr copt.

Dumnezeu va începe într-o zi secerișul și atunci paiul va fi aruncat într-o parte, iar pleava în alta, în timp ce grâul va fi adunat în hambare. El va fi luat sus și pus bine pentru că are Viața.

Îngăduie, Doamne, ca fiecare cauză să fie ascultată și rezolvată de Tine.

Eu mă rog pentru ei, Doamne, și Te rog să nu-l lași pe nici unul dintre ei să piară. Mulți dintre ei au călătorit sute de mile, în condiții nefavorabile, ca să fie aici. Doamne, Tu știi de ce avem nevoie, de aceea Te rugăm să ne dai nu ceea ce pare bun în ochii noștri, ci ceea ce este bun înaintea Ta. Dorința noastră este să stăm înaintea Ta ca o fecioară curată, care a fost sfințită de Dumnezeu și spălată de

orice păcat.

Eu nu știu cum să mă rog, Doamne, pentru că vorbesc cu Dumnezeu cel Atotputernic. O, există oare vreun om care să găsească cuvinte potrivite de rugăciune înaintea Dumnezeului celui viu?

Doamne, cuvintele mele pot fi greșite, dar dacă ajuți chiar și un copil mic să se exprime măcar că nu cunoaște nici Abecedarul, cred că poți primi și cuvintele mele, pentru că mă încred în Tine. Eu cred Cuvântul Tău și cred că între Tine, marele Iahveh și fiecare suflet care se află în locul acesta, stă Sângele Fiului Tău, Isus. Fă ca acest Sânge să vorbească pentru noi.

Când L-ai lovit pe Golgota, ai spus: „Vorbește! De El să ascultați!” Te rugăm aceasta pentru că Biblia spune că „Sângele lui Isus vorbește lucruri mai mari decât sângele mielului din Vechiul Testament, pentru că Sângele lui Hristos vorbește mai mareț decât sângele lui Abel”, vorbește despre mântuirea câștigată pentru noi, iar noi strigăm spre Tine prin Sângele Său.

Dumnezeul Vieții, îngăduie-ne să fim și noi acolo. Dacă am păcătuit prin ceva, îndepărtează totul de la noi, pentru că nu vrem să facem ce este greșit. Noi nu vrem să mergem pe un drum păcătos și întunecos.

Drumul nostru merge pe munte în sus, prin ținuturi aspre și neprimitoare, și doar o lumină slabă ne luminează calea. Dar pașii noștri merg spre o Lumină puternică pe care dorim s-o urmăm pas cu pas, până vom ajunge la destinație, cum scrie și în „Călătoria creștinului”. Condu-ne, Doamne, Tu, Păstorul nostru, marele nostru Iahveh, prin Duhul Sfânt.

Doamne, noi știm că suntem încă departe de a fi o Capodoperă, dar privim la Cel din care am fost ciopliți, la adevărata Capodoperă și ne încredem în El.

Condu-ne numai spre Tine, Doamne, și ajută-ne.

Vindecă-i pe toți cei ce sunt bolnavi. O, noi credeam că El a fost pedepsit și lovit de Dumnezeu, dar El tocmai păcatele noastre le-a purtat. Lucrarea Meșterului a fost lovită cu adevărat. Ea a fost rănită pentru păcatele noastre, dar tocmai prin aceste răni suntem vindecați.

Vindecă bolnavii, Doamne, prin prezența Ta dumnezeiască, deoarece știm că ești aici.

Curăță inimile și sufletele noastre de orice răutate, de orice vorbă necugetată și de orice gând neîngăduit, de orice lucru care nu Ți-e plăcut. Curăță-ne, Tu, Doamne!

Vindecă bolile noastre, Doamne, și ajută-ne să plecăm de aici încredințați că suntem copiii Tăi sfințiți. Noi vorbim Cuvântul cu îndrăzneală, pentru că știm că Sângele Tău este deasupra noastră. Îngăduie aceasta, Doamne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

O, Dumnezeu și Tatăl nostru, unge prin prezența Ta aceste batiste, pentru ca îndurarea Ta să se reverse peste cei bolnavi, indiferent unde se află ei și unde vor fi trimise aceste batiste. Fă ca atunci când vor fi așezate pe trupurile celor bolnavi, aceștia să fie vindecați. Poate că undeva se află o casă dezbinată, îndură-Te de ea, Doamne, și repar-o pentru că Tu ești marele Sculptor.

Te rugăm să îngădui lucrul acesta.

Formează-ne după voia Ta și fă din noi fiii și fiicele Tale. Noi credem că Mireasa primește acum ultimele retușuri. Ea va fi scoasă afară din toate grupările organizate, apoi va începe secerișul. Până atunci, fă-i sănătoși și fericiți, Doamne, ca să Te slujească pe Tine, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Și a răscumpărat mântuirea mea...

Acum înțelegeți de ce vă mustru atât de aspru? Nu fac aceasta pentru că nu v-aș iubi, ci dimpotrivă, pentru că vă iubesc.

Eu doresc Capodoperă desăvârșită pentru Stăpân. Poate că unii se vor supăra, dar știu că într-o zi voi avea o Capodoperă. Condiția este să țin cu tărie la acest Cuvânt.

Da, desigur!

Domnul Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13.35).

Trebuie ca această dragoste să se vadă tot mai mult între noi...

Binecuvântat să fie legământul

Care leagă inimile noastre în dragostea creștină.

Aș vrea să ne dăm mâna.

Dacă ne despărțim cu trupul,

În inima noastră este o durere interioară

Dar prin dragoste rămânem legați

Și nădăjduim că ne vom revedea.

Ia Numele lui Isus cu tine,

Copil al tristeții și al durerii.

El îți dă bucurie și mângâiere,

Ia-L pe El oriunde te duci!

Nume scump, o, ce plăcut!

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Nume scump, o, ce plăcut!

Nădejdea pământului și bucuria cerului!

Maleahi 4.5-6: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem.”

Luca 17.30: „Tot așa va fi în ziua când se va arăta Fiul omului.”

Amos 3.7: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.”

Apocalipsa 10.7: „...ci în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi

prorocilor.”

Apocalipsa 18.4: „Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei.”

- Amin -